

Weest Paraat

REDACTEUR JAN SCHAAP

Redactie: Reinkenstraat 14a

Administratie: Alexanderstraat 20

Den Haag

JAARGANG 25 — No. 11

DECEMBER 1939

KERSTMIS 1939

Het Kerstfeest nadert. We weten er, eerlijk gezegd, niet goed weg mee. Vrede op aarde? Oorlogstijd! Het tegengestelde van Kersttijd! Dood, ontbering en droefheid in talloze mensenlevens. Een groeiende verwijdering tussen hen die broeders moesten zijn. Wij, mensen, hebben het ook ditmaal zo hartgrondig bedorven.

En toch moeten we verder. We kunnen alleen Kerstfeest vieren, wanneer we, ondanks alles, vasthouden aan de liefde van God voor de verdoolde en verdwaasde wereld, ook voor ons, in wie, misschien in andere vorm, dezelfde machten van zelfzucht en eigenliefde wonen, die de diepste oorzaak zijn van de ellende waaronder de wereld lijdt. Wat we persoonlijk kunnen doen is in de eerste plaats: strijden tegen de liefde van het eigen ik, onze jongens voorgaan in zelfverloochening bij het veelvuldig contact met de mensen om ons heen, voor wie we het vaak zo moeilijk maken door onze liefdeloosheid, die niet anders is dan — in grove en in verlijnde vorm — het zoeken van ons zelf. Laat dit, in stilheid, onze Kerst goede daad zijn.

H. C.

UIT HET

Nationaal Hoofdkwartier

In de organisatie van de Nederlandse padvinderebeweging zijn na de Wereldjamboree te Vogelenzang verschillende belangrijke wijzigingen gekomen. De overeenkomsten tussen de N.P.V. enerzijds, de K.V. en de N.C.V.P. anderzijds werden herzien, waarbij de band van persoonlijke vriendschap, in de maanden Juli en Augustus 1937 tussen vele Commissarissen en leiders gelegd, een blijvende winst voor de beweging bleek. In den Koninklijken Commissaris, Z.K.H. Prins Bernhard der Nederlanden, manifesteert zich de nationale eenheid der padvinderebeweging op een wijze, die onmiddellijk tot elken jongen spreekt. De Nationale Padvinderraad, in verband met de reorganisatie gesticht, is niet een vertegenwoordigend lichaam van federatief verbonden verenigingen, doch veel meer een leidersteam, wel uit verschillende kring afkomstig, maar bezielde door één ideaal, dat met elkaar de belangen der beweging, die ons lief is, behartigt.

Bij de thans bestaande differentiëring is er een groeiend gevoel van padvindere-eenheid, dat naar buiten o.m. in verschillende gemeenschappelijke activiteiten tot uiting komt. Toen Z.K.H. Prins Bernhard in Nijmegen het stadspark „De Goffert” kwam openen, gaven op verzoek van het Goffertcomité de padvindere van K.V., N.C.V.P. en N.P.V. een gemeenschappelijke demonstratie, vol verscheidenheid en toch één, die in het ordelijk door elkaar krioelen van een 1500 padvindere aan een schilderij van Breugel deed denken, maar ook aan de geschakeerde eenheid der huidige padvinderebeweging.

Voor deze eenheid zijn de achter ons liggende weken van bijzondere beteke-

nis geweest. Op 9 December toch is het besluit gevallen, waardoor de fusie tussen „de Padvinderevereniging Nederland” en „de Nederlandsche Padvindere” een feit is geworden. De algemene ledenvergadering der eerste vereniging heeft met een grote meerderheid van stemmen het Bestuursvoorstel aanvaard, tot liquidatie der P.V.N. over te gaan. Het spreekt vanzelf, dat aan zulk een besluit vele besprekingen tussen de beide Besturen zijn voorafgegaan, die steeds gevoerd zijn met de wens, om elkaars standpunt en elkaars moeilijkheden te begrijpen.

Nadat in Februari 1937 een overeenkomst was tot stand gekomen, om voor den duur van 3 jaren tot een nauwere samenwerking tussen N.P.V. en P.V.N. te geraken, is er, voor, tijdens en na de Jamboree, geregeld contact tussen Commissarissen en leiders geweest, terwijl de voorzitter van de P.V.N., Ir. C. Beets, in de Nationale Padvinderraad zitting had. Toen het einde van de driejarige periode naderbij kwam, bleek, dat de kwestie der belofte een grote moeilijkheid voor de algehele fusie opleverde. Het is niet mijn bedoeling deze zaak opnieuw aan de orde te stellen; ik wil enkel vermelden, dat het N.H.K. na rijp beraad en na de goedkeuring van den Raad der Vereniging verkregen te hebben, besloten heeft om terwille van de grotere eenheid in onze beweging in de binnenkort verschijnende nieuwe druk der Spelregels aan het einde van deel I een opmerking toe te voegen van de volgende inhoud:

„Wanneer, bij erkenning van het godsdienstig beginsel, dat aan de beweging ten grondslag ligt, tegen het afleggen der volledige belofte, gewetensbezwaar

bestaat, wordt hiervan bij wijze van uitzondering door het N.H.K. ontheffing verleend".

Toen over dit punt overeenstemming was verkregen, bleek het niet moeilijk om tot een algeheel vergelijk te komen. Deze mededeling zal bij de ouderen van ons corps vanzelf de herinnering oproepen aan de bewogen jaren van 1932 en 1933, die tot de oprichting van P.V.N. geleid hebben, welke ik slechts uit de verte mee heb gemaakt. Laat ons, nu aan deze scheiding een einde gekomen is, niet achterwaarts zien, maar in de toekomst en gemeenschappelijk al onze krachten in dienst stellen van de Nederlandsche padvinderebeweging, tot heil van de jongens van ons volk.

De Raad van de N.P.V. heeft twee leden van de Raad van Toezicht van de P.V.N., n.l. de Heren Mr. R. H. Baron de Vos van Steenwijk en A. Pierson, verzocht, om het lidmaatschap van de Raad der N.P.V. te aanvaarden. Het N.H.K. heeft er prijs op gesteld den voorzitter van de P.V.N. als H.K.C. voor Fabriekstroepen in zijn midden op te nemen, waardoor deze tevens lid van de Nationale Padvinderraad blijft.

Zoals hierboven reeds is medegedeeld, verschijnt binnenkort, naar ik hoop bij de aanvang van het nieuwe jaar, de herdruk van de Spelregels. Belangrijke wijzigingen zijn er slechts op enkele punten aangebracht; zo zijn ten aanzien van de Zeeverkenner de Spelregels in hoofdzaak teruggekeerd tot de vroegere redactie.

Over de Plaatselijke Afdeling en de Plaatselijke Commissie zijn reeds mededelingen gedaan in het vorige nummer van „Weest Paraat”.

De Spelregels ten aanzien van de voortrekkers zijn, enkele kleine bijzonderheden daargelaten, gelijk aan die welke in het Decembern timer van de jaargang 1938 van „Weest Paraat” werden

gepubliceerd.

Ten aanzien van de Oud-Advinders zijn de Spelregels eveneens herzien. Er zullen twee mogelijkheden bestaan voor toetreding tot de Broederschap van O.P.V.'s en wel in de eerste plaats door toetreding tot het onderdeel der O.P.V.'s van de groep, waarvan men lid is geweest, onverschillig of men nog in de plaats, waar de groep is gevestigd, woonachtig is of niet. Indien in de eigen groep dit onderdeel niet bestaat of als men niet de voorkeur geeft aan inschrijving bij de eigen groep, kan men toetreden tot de plaatselijke vereniging van O.P.V.'s.

Voor deze plaatselijke vereniging van O.P.V.'s wordt een secretaris voor O.P.V.'s aangewezen, wiens taak het is plaatselijk de O.P.V.'s te registreren en verder de administratie te voeren in het belang van het onderdeel O.P.V.'s in het algemeen.

De O.P.V.'s zullen dus niet meer nominatief op het Hoofdkwartier worden ingeschreven en ook niet meer q.q. „Weest Paraat” ontvangen. Zij zullen 50 cent contributie per jaar aan het Nationaal Hoofdkwartier verschuldigd zijn en zich tegen betaling van f 2.— per jaar op „Weest Paraat” kunnen abonneren.

De nieuwe werkwijze brengt mede, dat de functie van A.D.C. voor O.P.V.'s komt te vervallen. In de laatste jaren en vooral om de belangstelling van O.P.V.'s te wekken tijdens de voorbereiding der Jamboree, hebben de A.D.C.'s voor O.P.V.'s zich veel moeite getroost om de Beweging te dienen. Het is zeer te hopen, dat de scheidende A.D.C.'s voor O.P.V.'s zich zullen willen laten vinden voor andere functies in de Beweging. In elk geval zij hun hier dank gebracht voor hetgeen zij in hun functie van A.D.C. voor de O.P.V.'s in het bijzonder en voor de Beweging in het algemeen hebben gedaan. De Spel-

regels zijn ook verder niet volkomen gelijklopend aan de vorige druk. Bij de laatste druk is er naar gestreefd om in de redactie zoveel mogelijk uniformiteit te brengen en onduidelijkheden weg te nemen. Het omvangrijke werk, dat hiervoor nodig was, is door den D.C. van Zwolle, Mr. P. van Kleffens, met grote toewijding verricht en het is aan zijn arbeid te danken, wanneer de nieuwe Spelregels praktischer zijn ingericht dan die van een vorige druk. De uitgave zal ook enigszins worden gewijzigd. Er komt, behalve de complete uitgave, een uitgave waarin de klasse- en insigne-eisen zijn opgenomen, die bestemd is voor de padvinders zelf, die zich er voor interesseren. Er zullen vermoedelijk heel wat jongens zijn, die graag zulk een handig boekje in hun bezit hebben.

Bij de bespreking over de herziening van de Spelregels heeft een leemte in de regeling aangaande de leiding van de vereniging de aandacht getrokken. Volgens art. 8 sub 4 van de Statuten, vertegenwoordigt de Hoofdverkenner de vereniging in en buiten rechten, terwijl nader in de Spelregels wordt vermeld, dat de Hoofdcommissaris bij afwezigheid van den Hoofdverkenner, deze functie waarneemt. Waar beide genoemde functies in één persoon zijn verenigd, dringt zich de noodzakelijkheid op van de benoeming van een waarnemend Hoofdcommissaris, opdat bij ontstentenis van den waarnemend Hoofdverkenner-Hoofdcommissaris, direct tijdelijk in de leiding kan worden voorzien. In de vergadering van den Raad der vereniging werd in verband hiermede besloten den Penningmeester, Hoofdkwartierscommissaris voor Beheer, voor Uitrustingen en Uniformen, den Heer A. H. van Leeuwen, te benoemen tot waarnemend Hoofdcommissaris.

De laatste twee jaren zijn de Nationale wedstrijden te Ommen gehouden tussen de kaderpatrouilles, die door de districten als hun vertegenwoordigers werden afgevaardigde na tussen de kaderpatrouilles van de troepen uit de districten gehouden districtswedstrijden. Deze organisatie van de Nationale wedstrijden had het voordeel, dat een groot aantal P.L.'s in Ommen kon komen en de daar ontvangen indrukken in hun patroilles doorgeven; vermeden was tevens het veel voorkomende euvel, dat een troep een speciale wedstrijdpatrouille organiseerde, waar de flinkste jongens van de geheele troep in ondergebracht waren, wat aan de training van de troep in haar geheel zonder twijfel afbreuk deed.

Tegenover deze voordelen stonden ook nadelen, zoals die ook in „Weest Paraat” door leiders zijn geformuleerd en mij in persoonlijke briefwisseling medegedeeld. Een hoofdbezwaar is wel, dat de patroillewedstrijden in de troep om het z.g. zilveren bandje veel van hun aantrekkingskracht op de jongens hebben ingeboet. De patroille, die het zilveren bandje aan de stok van den P.L. mocht bevestigen, kreeg de kans om op de districtswedstrijden te tonen wat zij waard was en de mogelijkheid als vertegenwoordiger van het district aan de Ommense wedstrijden deel te nemen.

De patroilles, die met Pinksteren in Ommen kampeerden, gaven ook een beter beeld van de stand der training in de verschillende districten dan de toch altijd sterk geselecteerde kaderpatrouilles.

Op de 11 November gehouden vergadering van de D.C.'s bleek, dat beide stelsels warme aanhangers hebben en het N.H.K. heeft daarom besloten niet star aan een systeem vast te houden, maar in Ommen zowel wedstrijden van de kaderpatrouilles als van de gewone

patrouilles te houden. In 1940 zullen wij het oude systeem volgen, dan komen dus niet de kaderpatrouilles, maar de gewone patrouilles naar Ommen. Het nieuwe wisselschild, dat nog slechts eenmaal is uitgereikt, zal het wisselschild blijven voor de wedstrijden, die tussen de kaderpatrouilles zijn gehouden. De Kralingse troep, die het schild in 1939 won, zal het ook dus in 1940 mogen behouden.

Voor de wedstrijden van 1940 stelt het N.H.K. een nieuw wisselschild beschikbaar, dat dan uitsluitend gereserveerd wordt voor de wedstrijden volgens het oude systeem.

Deze mededeling wordt thans reeds gepubliceerd, omdat verschillende leiders verwachten, dat de animo voor de patrouillewedstrijden in de troepen er door gestimuleerd zal worden. Verder blijven de bepalingen van de vorige wedstrijden gehandhaafd, ook die over het aantal patrouilles, dat een district mag afvaardigen. Daar deze bepaling verleden jaar tot misverstand aanleiding heeft gegeven, wil ik die nogmaals onder de aandacht van de Commissarissen en de leiders brengen. Elk district kan tenminste één patrouille naar Ommen zenden, ongeacht de grootte van het district. Voor de grotere districten hangt het aantal patrouilles, dat aan de Pinksterwedstrijden deel kan nemen, af van 't totaal aantal patrouilles dat aan de districtswedstrijden deelneemt. Voor elk 10-tal, dat die districtswedstrijden meemaakt, mag één patrouille naar Ommen worden gezonden en wel met dien verstande, dat zodra in een district 20 patrouilles aan de districtswedstrijden deelnemen, dat district 2 patrouilles naar Ommen afvaardigt. Bedraagt het aantal patrouilles dat voor de districtswedstrijden inschrijft 30, dan kunnen 3 patrouilles in Ommen laten zien, wat ze op het gebied van de training bereikt hebben.

In het blad van De Padvinders-vereeniging Nederland „Waakt” is er onlangs op gewezen, hoe weinig medewerking de erkende padvinders ontvingen van de eigenaars van grote complexen bos en heide, waardoor het voor onze jongens steeds moeilijker wordt om het Spel van verkennen zo te spelen als Baden Powell het zich gedacht heeft. Ook aan een goede verkennerstroep blijven daar allerlei activiteiten verboden, die zonder schade aan behoorlijk getrainde padvinders kunnen worden toegestaan. Grote medewerking heeft de padvindersbeweging steeds ondervonden van de eigenaars van het landgoed „De Hoge Veluwe”, eerst van den Heer en Mevrouw Kröller, later van het Bestuur van de Stichting „De Hoge Veluwe”. Dit Bestuur heeft het N.H.K. er attent op gemaakt, dat zij gaarne beschaafde jongelui in opleiding wil nemen en dat die opleiding voor onze VT's zeer in 't bijzonder geschikt zou zijn. Zij die voor zulk een opleiding in aanmerking zouden willen komen, moeten tenminste een landbouwwinterschool hebben afgelopen en kunnen nadere inlichtingen aan het N.H.K. der N.P.V. vragen. De secretaris van het Bestuur der Stichting „De Hoge Veluwe”, Dr. P. Voûte en de Rentmeester, de Heer G. Memelink, zullen alles doen wat in hun vermogen staat om jongelui, die zich aanmelden, te helpen.

Het blijft nog steeds uiterst moeilijk voor onze VT's en leiders, die gemobiliseerd zijn, om met elkaar contact te vinden. Een van de grote moeilijkheden is, dat men elkaar als padvinders niet kan herkennen. De Engelse padvindersbeweging heeft bij het uitbreken van de wereldoorlog in haar Scout Shop een polsbandinsigne verkrijgbaar gesteld voor die padvinders, welke in het leger dienen en dus niet de gebrui-

kelijke insignes kunnen dragen. Onze afdeling Verkoop heeft een dergelijk insigne, in de handel gebracht, dat er dus ongeveer uitziet als het internationale insigne voor diepzeeverkenner, maar thans uitsluitend bestemd is voor de Nederlandse verkenner. Het is niet de bedoeling om het dragen van dit insigne tot de gemobiliseerde padvindders te beperken. Ieder die prijs stelt op het dragen van dit polsinsigne kan er in onze Scout Shop een bestellen.

H.C.

SECRETARIAAT

Toelating tot het lidmaatschap

Tot het lidmaatschap van de vereniging zijn toegelaten:

B. Strauss en R. Engel, van Duitse nationaliteit, Voortrekkers-gasten van groep I Eindhoven;

en Daniël Menasse, van Poolse nationaliteit, Verkenner van de St. Joris-groep te 's-Gravenhage.

Buitenlandse correspondentie

Patrouille-leider Cyril F. Gradwell, oud 14 jaar, te Oldham (Lancashire), zou gaarne corresponderen met een Nederlandse Patrouille-leider.

Uit Australië verzoekt Verkenner Bruce Masterson, oud 15 jaar, om het adres van een Nederlandsen Verkenner. Zijn liefhebberijen zijn: postzegels, naamplaatjes en insignes.

Gordon Thompson te Gisborne (Nw. Zeeland) wil gaarne in briefwisseling treden met een Nederlandsen Verkenner. Hij is postzegel- en briefkaarten-verzamelaar.

Contributie Nationaal Hoofdkwartier

De contributie, welke de Groepen en Afdelingen aan het Nationaal Hoofdkwartier voor het jaar 1940 verschuldigd zijn, wordt per 1 Januari a.s. op de girorekening van het Hoofdkwartier, 150484, verwacht. Zij die vóór 1 Januari betalen ontvangen ook vóór

die datum de zegels voor de legitimatieboekjes.

Er wordt aan herinnerd, dat de verplichting tot het betalen van de contributie persoonlijk is. Ieder lid, dat per 1 Januari is ingeschreven, moet contributie betalen; het ligt niet in de bedoeling, dat deze contributie uit de groeps- of afdelingskas wordt betaald. De Groepsleider belast zich met de inning van de contributie van de leiders en jongens der groep, de penningmeester van de plaatselijke afdeling of commissie int de contributie van de afdelingsbesturen of de leden der plaatselijke commissie. De bestuurs- of commissieleden, leiders en jongens, die in de loop van het jaar toetreden, moeten eveneens de contributie aan het Hoofdkwartier betalen.

Insigne Nationale Diensten

Het insigne Nationale Diensten is gereed gekomen en thans bij de afdeling verkoop van het N.H.K. voor bevoegden verkrijgbaar. Het is een geborduurd insigne: de letters N D met een kroon erboven in goud op khaki vilten achtergrond. Het wordt gedragen boven de linker borstzak. De prijs bedraagt 50 cent.

De Kerst goede daad en O. en O.

Door middel van een klein persbericht in de bladen, heeft het Nationaal Hoofdkwartier ter kennis gebracht van het publiek, dat spelen en lectuur, welke men ter beschikking van de gemobiliseerde militairen aan de grenzen wil stellen, aan de padvindders kunnen worden medegegeven, wanneer deze zich melden voor het afhalen van kleding en levensmiddelen voor de Kerstpakketten voor arme gezinnen.

In aansluiting hierop kan worden medegedeeld, dat de opgehaalde lectuur door bemiddeling van boekhandelaren, die aangesloten zijn bij de Ned. Bond van Boekhandelaren aan O. en O. kunnen

worden gezonden. Boeken en verdere lectuur kunnen bij zulk een boekhandel worden afgegeven en bereiken dan hun bestemming. De spelen gelieve men rechtstreeks aan het hoofdkwartier van O. en O., Laan Copes van Cattenburgh 11, 's-Gravenhage te zenden.

VOORTREKKERS

Geen Winterlaer in 1939

Herinnerd wordt aan een mededeling, welke in het begin van dit jaar in „Weest Paraat” werd gedaan betreffende de plannen voor nationale voortrekkersbijeenkomsten. Het ligt in de bedoeling, zoals toen gemeld, het Winterlaer niet meer jaarlijks te houden, doch in de plaats er van te trachten te komen tot een jaarlijks zomerlaer. Dit toch zal meer mogelijkheden bieden voor buitenwerk en het ligt daarom meer in de lijn van de Voortrekkersbeweging. Dit jaar zal dus in de Kerstvacantie geen voortrekkersbijeenkomst worden georganiseerd.

Luchtbescherming en nationale diensten

Op verzoek van den Hoofdcommissaris heeft de H.K.C. van Leeuwen zich belast met de behandeling van alle aangelegenheden, welke de insignes Luchtbescherming en Nationale diensten betreffen. Alle correspondentie hierover gelieve men aan den heer A. H. van Leeuwen, p/a Nationaal Hoofdkwartier, te richten.

De Instructeurs en Beoordelaars voor het insigne Luchtbescherming, worden vanwege het Nationaal Hoofdkwartier aangesteld en niet zoals voor de overige insignes het geval is, door de D.C. en de P.A. of P.C. In verschillende Districten zijn reeds cursussen gehouden voor de opleiding van leiders en eventueel oudere Voortrekkers tot instructeur en beoordelaar. Deze cursussen worden uitsluitend gegeven door Instructeurs, welke door het Nationaal Hoofdkwartier, in overleg met de Nederlandse Vereniging voor Luchtbescherming worden aangezocht. Voor de organisatie van zulk een cursus wende de D.C. zich, nadat hij zich ervan op de hoogte gesteld heeft, hoeveel gegadigden er onder de leiders en oudere Voortrekkers eventueel in zijn District zijn, tot het N.K. Ook de leiders en V.T.'s der Katholieke Verkenneren nemen aan deze cursussen deel. De bedoeling is, dat zij die voor het onderwerp voldoende belangstelling hebben en technisch aangelegd zijn, zich na het volgen van een cursus door zelfstudie e.a. verder bekwamen. Zij kunnen dan getoetst worden voor Instructeur en Beoordelaar en als zodanig een aanstelling van het N.H.K. ontvangen.

De Instructeurs en Beoordelaars voor het insigne Nationale diensten worden aangezocht door de D.C. en zullen moeten worden gezocht onder het personeel van de betrokken diensten: geneeskundige dienst, brandweer, evacuatiedienst, luchtbeschermingsdienst enz.

DE VERKENNERSSTOK

Wij zijn er het over eens, dat de verkennerstok in ere dient hersteld. Maar wij hebben goed te zeggen, dat B.P. de verkenner zonder stok voor een halfgeklede houdt, dat de stok door de eeuwen heen eerst een wapen en later het kenmerk van het gezag en de macht werd, dat de verkennerstok samen met de scoutshoed ons onderscheidt van andere sport- en jeugdverenigingen. Toch lijkt het ons best de verkennerstok tot „trouwe gezelschap” van iederen verkenner te maken door zijn nuttig en veelvuldig gebruik en in onze scoutsactiviteiten te verwerken. Een opsomming hiervan kan wellicht de leiders helpen die de verkennerstok terug burgerrecht willen doen verkrijgen in hun troep.

A. — Op vergaderingen en uitstappen.

1. Stok dragen en stokoefeningen.
2. Hulpmiddel bij 't beklimmen of afdalen van hellingen.
3. Weg tasten bij nacht.
4. Beek overspringen.
5. Pakken sjouwen.
6. Verbindingslijn voor een patrouille die bij nacht door een bos trekt.
7. Voor het dragen van patr.vlag.

B. — In het kamp.

8. Tentpaal voor shelters en hike-tentjes.
9. Kookdriepoot. (Oefen tegelijkertijd de achtsjorring).
10. Om brood te bakken.
11. Om dekens uit te kloppen.
12. Om dood hout uit de bomen te slaan.
13. Als zonnewijzer.
14. Als tijdelijk handvat.
15. Voor het maken van een bezem.
16. Als rooster om te beletten dat pakken op een doorweekte grond zouden moeten rusten.

C. — Pionierswerk.

17. Pionieren van:
 - a. Apenbrug.
 - b. Lasso en stokkenbrug.
 - c. Kleine vaste bruggen.
 - d. Seintoren.
18. Ladder maken.
19. Als een windas.

D. — Oefeningen en spelen.

20. In spelen: Berenspel, Ridder, Hannegevecht, enz.
21. Polstokspringen.
22. Draagbaar.
23. Spalken.
24. Als meter.
25. In gymnastische oefeningen.
26. Spieswerpen.
27. Als hulpmiddel bij het schatten van hoogten, breedten, afstanden en gewichten.
28. Om vlug spoortekens te leggen langs de weg.
29. Als verrekijker. — Boor een gaatje door het dikke eind van uw stok en ge zult merken wanneer ge naar verwijderde voorwerpen kijkt, dat ze heel wat duidelijker te zien zijn.
30. Om rechte hoeken te bepalen in het landschap (Brand 2 gaten doodrecht op elkaar in het dikke eind van uw stok. Plaats uw stok dan loodrecht in de grond en kijk om de beurt door beide gaten om uw rechten hoek te vormen).

E. — Varia.

31. Uitslaan van heide- en bosbrand.
32. Oprapen van vuil papier.
33. Om 't volk op afstand te houden b.v. bij plechtigheden, brand of andere ramp.
34. Bij ongevallen op 't ijs.
35. Voor hulp aan drenkelingen. (Men bindt lasso aan de stok en deze

laatste wordt dan aan den drenkeling gegooid).

36. Ruiten in te slaan (bij brand).
37. Als isolant (opgepast voor ijzeren punt en natte stokken) om elektrische draden te verwijderen.
38. Als verdedigingsmiddel tegen 'n dolle hond.
39. Met een stok kunnen zwemmers de niet-zwemmers over een rivier brengen.
40. Nood-disselboom van een handkar.
41. Om iemand te doen struikelen (spion!).
42. Als vaarboom in ondiep water.

Demonstreer eens enkele van die gebruiken op uw vergadering of vraag aan den jongen die zijn 3e kl. eisen aflegt er enkele van te demonstreren.

(Leidersblad V.V.K.S.)

EEN KAMPGERECHT

Een smakelijk en voedzaam kampgerecht is de Russische soep „Borsch”, waarvan een Akeela ons het recept toezond. Men heeft nodig voor 6—8 personen:

een halve witte kool (fijngesneden),
een pond verse worst,
een dubbeltje soepgroente,
een blikje tomatenpuré,
twee gekookte rode bieten,
twee eetlepels azijn,
een beetje zout.

Kook de kool, de soepgroente en de worst in een grote pan met water. Voeg er een half uur voor het opdoen de tomatenpuré, de azijn en de fijngesneden bieten bij. Als de soep wat te dun uitvalt, dan binden met een beetje bloem met water aangemengd. Doe, zo mogelijk, in ieder bord een eetlepel zure room.

KAMPEERKAARTEN

Door samenwerking van de Besturen van de Kon. Ned. Toeristenbond A.N.W.B. en de Ned. Kampeerkaarten Centrale is besloten tot een reorganisatie van laatstgenoemd lichaam, welke een groot belang voor de kampeerders zal betekenen.

De Ned. Kampeerkaarten Centrale zal met ingang van 1 Januari 1940, met behoud van eigen naam, overgaan in de A.N.W.B. De kampeerbelangen zullen in de toekomst behartigd worden door een Raad van Beheer, waarin naast de A.N.W.B. ook de Alg. Ned. Kampeer Vereeniging en de Ned. Toeristenkampeer Club vertegenwoordigd zullen zijn en waarin ook de tegenwoordige leden van de Raad van Toezicht zullen overgaan.

Als onmiddellijk gevolg van deze reorganisatie zal de prijs van de persoonlijke kampeerkaart tot op de helft worden teruggebracht en niet meer dan f 0.25 kosten.

De secretaris van de N.K.C., de heer G. van der Weyde, die zeer verdienstelijk werk verricht heeft voor de opbouw en groei dezer Stichting, zal overgaan naar de A.N.W.B. en zal bij de gereorganiseerde N.K.C. werkzaam blijven.

De kampeerders zijn door deze gang van zaken ten zeerste gebaat. De prijs van hun kampeerkaart wordt belangrijk verlaagd, terwijl het dienstbetoon geheel hetzelfde zal blijven. Het vertrouwen, dat de A.N.W.B. geniet bij de autoriteiten en de aangename relaties tussen eerstgenoemde en de Vereeniging van Ned. Gemeenten, waarborgen ook in de toekomst een krachtige behartiging van de belangen van het kampeerleven, dat slechts gebaat kan zijn door de leiding van de grootste Nederlandse toeristische organisatie, de A.N.W.B.

Mowgli en de schat van de Maharadja

Personen: Mowgli.

Kaa.

Witte cobra.

Een bosjesman.

Twee Brits Indiërs.

EERSTE BEDRIJF. In het bos.

Mowgli: (laat eerst zijn triomfkreet horen b.v. Hooooooooooooo! en wel 3 of 4 keer achter elkaar. Daarna komt hij te voorschijn, gaat kopjeduikelen, zingt een vrolijk welpenliedje. Daarna kijkt hij zoekend rond en schreeuwt): Kaa! Kaa!

(Kaa komt op handen en voeten aangeschuifeld, sist, stopt vlak achter Mowgli. Deze springt verschrikt op, trekt zijn mes en wil de slang doden, maar dan herkent hij Kaa en lacht vriendelijk).

Mowgli: Goede jacht, oude Kaa. Hè, hè, wat ben ik blij, dat je eindelijk komt. Je zou me naar de witte cobra brengen. Kom, vette slang.

Kaa: (spreekt heel kalm). Goede jacht,

Mowgli: Ik zie, dat je nog altijd even ondeugend bent. (Kaa schuifelt een paar keren in het rond en zegt): Mowgli, mensenjong, kom hier bij me zitten.

Mowgli: (Leunt zittende tegen Kaa aan, sluit zijn ogen en zegt na een duidelijk hoorbare zucht): Hè, hè, oude Kaa, wat ben je goed!

Kaa: Daar hoor ik de ware Mowgli!

Mowgli: Kaa, vertel me eens van de Maharadja en zijn schatten en van de witte cobra.

Kaa: Luister, mensenjong. Honderd jaar geleden stond er in het midden van dit bos een prachtig paleis. Daarin woonde een schatrijke maharadja. Hij was bang, dat iemand zijn schatten zou stelen en daarom wilde hij ze in een geheime grot bewaren. Dat deed hij

ook. Maar wie moest die geheime grot bewaken? Hij dacht na. Ha, hij wist het! Een koningscobra moest het zijn! En wee degene, die het waagde om toch in de schatkamer te dalen! Dood was hij! De cobra was spierwit en kreeg elke dag melk en eieren. (Langzaam) Honderd jaren zijn nu voorbijgegaan; nu is het paleis een ruïne. Een hevige aardbeving heeft alles verwoest, alle mensen zijn dood, maar wat er nu nog is: dat is de geheime grot met zijn miljoenen schatten en..... de witte cobra als bewaker. Hij is nu al heel oud en tandeloos. Hij is dus niet meer zo gevaarlijk. Kom, Mowgli, ik zal je bij hem brengen. (Kaa schuifelt sissend weg. Mowgli volgt hem springend en sissend).

TWEEDE BEDRIJF. In de grot van de witte cobra.

De grot wordt gevormd door welpen, die in een halve cirkel naast elkaar en met gekruiste benen zitten. De witte cobra zit in het midden van de halve cirkel. Achter hem liggen de schatten. Men neemt hiervoor verschillende glinsterende dingen. Kaa komt sissend aangeschuifeld met Mowgli achter hem aan. Ze stoppen voor de ingang van de grot.

Witte cobra: Goede jacht Kaa! Wie is daar bij je?

Kaa: Ken je hem niet? Het is Mowgli, het mensenjong. Hij zou de schatten graag willen zien.

Mowgli: (Kruipt door de ingang naar binnen): Gij en ik zijt van één bloed! (Witte cobra wil Mowgli bijten, maar Kaa komt tussenbeide).

Kaa: Blijf van het mensenjong af, anders krijg je met mij te doen. Mowgli, de witte cobra kent de wetten van de

jungle niet. Kijk, daar liggen de schatten.

Mowgli: (kruipt naar de schatten toe, neemt een paar er van in zijn handen en zegt bewonderend): Och, och, wat mooi! (Ondertussen volgt de witte cobra al zijn bewegingen met wantrouwen).

Mowgli: (neemt een olifantenprikker met een grote diamant): Dit neem ik mee.

(Cobra hoort dat en valt Mowgli aan. Mowgli springt op de witte cobra, trekt zijn mes en zegt): Slang, zonder wet, ik zal je doden!

Witte cobra: (wordt bang en zegt): Mowgli, dood me niet! Je mag de olifantenprikker hebben, maar ik waar-schuw je, overal waar die komt, daar komt ook de dood. Zie je die grote diamant? Die is de grootste van de hele wereld. Waar ze komt, komt ook de dood.

Mowgli: Och, ik geloof er niets van! Witte cobra, ik moet nu weg. Hartelijk dank voor je cadeautje. Goede jacht!

Witte cobra: Goede jacht, Mowgli!

Kaa: Ik moet naar mijn hol terug. Goede jacht, witte cobra!

Witte cobra: Goede jacht, Kaa!

DERDE BEDRIJF

De grot blijft. Mowgli gaat naar het andere eind van het veld, bekijkt zijn schat, zingt en springt, gooit zijn olifantenprikker verschillende keren in de lucht, vangt hem weer op en gaat eindelijk zitten. Nu bekijkt hij zijn schat heel goed om hem na een poosje weg te gooien.

Hierna Mowgli af. Nu komt een bosjesman. Hij is op jacht. Hij heeft een korte zwarte broek aan, aan een draad geregen bladeren om zijn enkels, hals en hoofd. Verder een pijl en boog in zijn linkerhand. Daar ziet hij een vogel, mikt, schiet, zijn pijl af. Plotse-ling ziet hij de olifantenprikker met de

grote diamant. Met een schreeuw rent hij er heen, raapt hem op, gaat op het gras zitten en uit vreugdekreten om zijn pas gevonden schat. Hij is zo verdiept in het bewonderen van zijn schat, dat hij niet bemerkt, dat er twee jagers genaderd zijn. Ze zijn ook op de jacht, hebben geweren bij zich, dragen een witte hoofddoek. Het zijn Brits Indische jagers. Ze zien de bosjesman met zijn schat. Ze kruipen heel zachtjes naar het bosmannetje, zetten grote begerige ogen op, als ze de grote diamant zien (Gebaren!). De ene jager mikt op de bosjesman en schiet hem dood. De twee jagers rennen naar de olifantenprikker. Ieder wil de schat voor zich hebben. Ze vechten. Eén van de twee grijpt zijn geweer en schiet zijn vriend dood. Ha, nu is de schat voor hem. Hij gaat met zijn rug naar zijn dode vriend toegekeerd, zitten. Hij bewondert zijn op oneerlijke wijze verkregen schat. De vriend schijnt nog niet geheel dood te zijn, want met moeite richt hij zich half op, neemt zijn geweer, en schiet zijn vriend met zijn laatste krachten dood. Dan tuimelt hij zelf achterover. Nu zijn ze alle drie dood. De leid(st)er zegt hierbij, dat dit door hun hebzucht komt. Na een poosje weerklinkt weer de triomfkreet van Mowgli. Daar komt hij springend en zingend nader. Plotseling ziet hij het lijk van de bosjesman, sluipt er heen, schudt zijn hoofd, volgt de voetsporen en komt bij het tweede lijk, kruipt verder en ziet het derde lijk. Zoekend kijkt hij om zich heen om de oorzaak van hun dood te vinden en ziet..... de olifantenprikker, die in het gras ligt. Hij raapt hem op en zegt: Het is waar, wat de witte cobra gezegd heeft. Nu zijn er al drie doden. Wacht, ik zal de olifantenprikker weer teruggeven. (Mowgli gaat naar de grot. Deze is vanaf het tweede bedrijf nog op zijn plaats).

Mowgli: Goede jacht, witte cobra, hier

DE AFDELING VERKOOP

Herhaaldelijk is gebleken, dat er behoefte bestaat aan artikelen, welke bij voorkomende gelegenheden als „advinders-geschenken” kunnen dienen. Om aan deze behoefte tegemoet te komen, besloot de Commissaris voor Uitrustingen en Uniformen enkele van zulke geschenk-artikelen in de verkoop te nemen, met het gevolg, dat sinds 1 December j.l. in de Scout-Shop verkrijgbaar zijn gesteld:

briefopeners, met lelie embleem,
pleet f 1.75
servetbanden, met lelie embleem,
pleet „ 1.95
kettinkjes voor sleutels, met lelie
embleem, zwaar verzilverd
metaal „ 1.75
manchetknopen, met lelie em-
bleem, verzilverd metaal, p. p. „ 1.90
brochettes, met lelie, verzilverd
metaal „ 0.70
dasspeldjes met lelie, verzilverd
metaal „ 0.25
Brochettes en dasspelden vallen onder
de regeling, welke geldt voor de afgifte
van insignes.

In verband met de cursussen voor
luchtbescherming in de diverse distric-
ten en in overleg met de Nederlandsche
Vereeniging voor Luchtbescherming,

heb je de olifantenprikker terug. (Hij
slingert de olifantenprikker in de grot).
Witte cobra: Zie je wel, dat ik gelijk
heb. Waar die diamant komt, daar
komt ook de dood.

EINDE.

Akela Swaantje Bd. 6.
(Het Indisch Leidersblad).

zijn de navolgende artikelen voortaan
in de Scout-Shop en in de Depôts ver-
krijgbaar.

Bruchures:

De Zelfbescherming, 12 praatjes
met plaatjes f 0.10
Serie B No. 1 Wettelijke Rege-
ling van de Luchtbescherming „ 0.25
Serie B No. 2 Algemene Begin-
selen betr. de Organisatie van
de Luchtbescherming „ 0.25
Serie B No. 3 Politie en Lucht-
bescherming „ 0.25
Serie B No. 4 Zelfbeschermings-
maatregelen „ 0.25
Wandplaten, waarop in beknop-
te vorm de nodige wenken en
gedragsregels „ 0.10
Lichtgevende speldjes „ 0.15
Wat moet ik doen. Een afdoen-
de vraagbaak voor ieder gezin „ 0.75

Vlugschriften:

No. 1 Alg. beginselen van de be-
scherming der burgerbe-
volking tegen aanvallen
uit de lucht „ 0.05
„ 2 Luchtbescherming en
brandgevaar „ 0.05
„ 3 Luchtbescherming en
scherf- en instortingsge-
vaar „ 0.05
„ 4 Luchtbescherming en gas-
gevaar „ 0.05
„ 5 Verblijf in schuilplaatsen „ 0.05
„ 6 Schuilloopgraven „ 0.05
„ 7 Zelfbeschermingsmaat-
regelen „ 0.05

Speciaal wordt nog de aandacht geves-
tigd op de agenda, prijs f 0.40, porto 3.
Vulling voor de luxe agenda f 0.40,
porto 3.

SPELE N

De Beer

De troep (ongeveer 20 man) wordt ingedeeld in 2 kampen, de „beren” en de „springers”, die ieder hun leider kiezen. Men trekt op de grond door middel van een touw twee concentrische cirkels. De straal van de kleine cirkel is in verhouding met het aantal spelers. De straal van de grote cirkel is altijd 1 à 2 maal langer dan die van de kleine cirkel.

De beren stellen zich op een rij in de kleine cirkel, buigen het hoofd en de rug lichtjes voorover en omarmen de hals van hun gebuur zodanig, dat zij een soort „dek” vormen, waar de springers zullen opwippen.

De leider van de beren bevindt zich tussen de grote en de kleine cirkel. De Springers trachten op de rug van de beren te springen zonder door den leider getikt te worden. Zij hoeven niets te vrezen zolang zij zich buiten de grote cirkel, in de lucht of op de rug van de beren bevinden, maar zij moeten op het dek de houding bewaren waarin zij gekomen zijn op de rug der beren zonder gebruik te maken van hun benen om de beren te hinderen of om hun evenwicht te bewaren. Indien een onder hen getikt wordt door den berenbewaker, wanneer hij tussen de twee cirkels valt, op 't ogenblik dat hij wil springen of zich terugtrekken of van het dek der ruggen afvalt, dan is de partij verloren voor de springers, die dan de plaats innemen van de beren. Indien integendeel het gewicht van de springers te groot is voor de krachten van de beren en de springers een van de beren kunnen betrappen die zijn makkers loslaat — t.t.z. wanneer deze bezwijkt onder de last van den springer — dan komen de springers van de ruggen en gaan de

beren terug liggen totdat zij verlost worden door de onhandigheid van een springer.

De gevangen

Ongeveer 20 spelers. De twee derden van de spelers vormen een cirkel en geven elkaar de hand. Het overblijvende derde staat in het midden en bestaat uit de gevangen. Deze trachten op alle mogelijke manieren uit de cirkel te geraken, wat natuurlijk mag belet worden door de anderen die echter mekaar niet mogen loslaten.

De kat en de vogels

Op het eerste signaal hangen al de spelers zich met de handen ergens vast zodanig, dat de voeten de grond niet raken. Wie het laatst hangt, wordt de kat. Bij de volgende signalen veranderen de vogels telkens van plaats en dan telkens probeert de kat een vogel te snappen. Wie getikt wordt terwijl hij niet hangt, zal de kat vervangen, die op haar beurt vogel wordt.

Opmerking: Vorm groepen van 6 tot 12 spelers maximum. — Baken het terrein af waarin de spelers zich mogen bewegen (per groep): bv.: 10 m. op 10 m.

Hockeyspel

Maar met verkennerstokken. Verdeel de troep in twee partijen en laat ze zich opstellen op een veld, daarvoor geschikt. De Verkenners moeten met hun stokken een lederen voetbal (niet te zwaar) in de goal van de tegenpartij trachten te slaan. Een spel om het warm van te krijgen.

Met beide handen moeten de stokken vastgehouden worden. Steken er mee is verboden, zoals ook verboden is de bal met het lichaam aan te raken of elkaar

opzij te duwen. Dus zuiver stokwerk. Sla niet te hoog met de stok, laag over de grond. Houd de stok ongeveer in het midden vast. Corner wordt genomen op 7 meter op de zijlijn, penalty op de gewone doellijn. De tegenpartij mag niet binnen de vijf-meterlijn in het doelgebied komen. De verdedigers mogen overal staan. De keper heeft geen stok en mag de bal met de voeten en armen tegenhouden, niet wegtrappen. In plaats van uittrappen, gooit hij de bal uit. Dan kunt ge er regels bijmaken die de omstandigheden vragen. Een waarschuwing: kijk waar ge slaat, wees voorzichtig als een ander vlak bij u is, want mislaan van een ander kan u een blauwe plek bezorgen.

(Vlaams Leidersblad)

Noodvliegveld aanleggen

Er moet nog hedenavond om acht uur een landingsterrein klaar zijn voor een twee-motorig-Fokker-ambulancetoestel. Zoek in de onmiddellijke omgeving van de stad een geschikt terrein. Breng het in kaart en geef een schriftelijk rapport van de eventuele veranderingen of voorzieningen welke alsnog moeten worden aangebracht. Opdracht per patrouille. Houdt hun onderzoek rekening met de uitloop van het vliegtuig? Snelheid? Bodemgesteldheid (jaargetijde)? Heersende wind? Bebouwing rond het terrein? Zijn de voorgestelde veranderingen in korte tijd mogelijk? Voetbaltribunes zijn goed voor bodembedekking, slootbedekking enz.

Zoek het medaillon

Mevrouw Bijde, Handstraat 13, heeft een schuilkelder laten maken in haar tuin. Zij heeft zelf meegeholpen bij het graven van zand en verloor daarbij een médaillon. Zij roept de hulp van de verkenner in om dit kleinood op te sporen.

De troep meldt zich per patrouille bij mevrouw. Zij deelt aan de jongens zeer

geagiteerd mede, dat het zand, dat overvloedig was, inmiddels weer is weggehaald. Zij gaf het zand weg aan een winkelier. Zij weet werkelijk niet meer waar de man precies woont, maar wel weet ze nog, dat de winkel is tegenover een slagerij, die juist deze week in het wijkblaadje adverteert en een loopjongen vraagt.

De verkenner moeten nu een wijkblaadje en de bewuste advertentie opsnorren. Zij komen tenslotte bij een comestibleswinkelier, die zegt, dat hij het zand allang heeft verkocht. Zijn loopjongen weet wel aan wie. Maar die is nu juist een boodschap aan het doen. De winkelier wil verder op vragen omtrent signalement enz. niet ingaan, want „het zijn me nog al tijden om je als zakenman met zulke praatjes te kunnen bemoeien". De verkenner moeten dus hun gezond verstand gebruiken en een jongmens met een bestelmand opsnorren.

Zij vinden den loopknecht, die het adres niet meer weet, maar nog wel een kattebelletje bezit, waarop hij het telefoonnummer krabbelde. Met behulp van tegenlicht kunnen de verkenner het ingekraste nummer ontcijferen. Zij belten op en een meneer aan de andere zijde doet zeer verbaasd. Hij zal het even aan zijn vrouw vragen. Dan deelt hij mede, dat ze inderdaad wat zand hebben gekocht, maar het bleek achteraf niet nodig te zijn en ze hebben het aan een verkennerstroep gegeven ergens in de Allerheiligenparochie.

Nu, dat is merkwaardig: daar ligt een hoop zand bij het hoofdkwartier van de sporentroep! Eindelijk vinden zij een stom waardeloos versiersel. Doch de hopman kreeg juist een brief van Mevrouw Bijde, Handstraat 13, die schrijft: „Geachte Hopman, Beste dank voor Uw hulp. Maar ik heb gelukkig het médaillon teruggevonden: het lag in het doosje. Mochten de jonheeren

toch iets gevonden hebben, dan mogen ze het houden: het is een waardeloos speelding van de baby. Nogmaals mijn dank. Met vriendelijke groet". Enzo-voort.

Bij dit spel is hulp van buitenstaanders nodig. -- Prachtig: want op de eerste plaats zult u ervaren, hoe makkelijk buitenstaanders in ons werk te interesseren zijn, wanneer U ze de bedoeling en de „aardigheid” duidelijk maakt; en op de tweede plaats is het belangrijk, dat wij de kring van medewerkers en belangstellenden zo ver mogelijk uitstrekken. Hierdoor kunnen wij, vaak ongemerkt, het verkennerasideaal verder uitdragen, terwijl wij tevens de beweging zelve er mee dienen.

*Een luchtraid op Scapa Flow **

De Patrouilles dienen voor het spelen van het spel dun sjorringtouw mee naar buiten te nemen benevens een E.H.B.O.-uitrusting per patrouille. Verdere behoeften: zes voetzoekers, die absoluut gevaarloos zijn, geweldig knallen en in iedere zaak waar vuurwerk verkocht wordt te krijgen zijn.

Als de Troep verzameld is wordt aan de Patrouilles opdracht gegeven op een plaats waar ze niet door anderen gezien worden een vliegtuig te sjoeren met behulp van verkennerstokken en andere dunne staken die buiten wel te vinden zullen zijn. Het vliegtuig wordt gemaakt op eigen initiatief en moet bemand kunnen worden door 3 à 4 personen die het geval lopende kunnen voortbewegen. Als een en ander klaar is wordt aan de troep het volgende spel uitgelegd. Het ene gedeelte van de troep is de partij die de vliegtuigen bemant onder leiding van een gezag-

voerder per vliegtuig, dat natuurlijk een naam krijgt. De andere helft is de partij die Scapa Flow verdedigt, en zich dus nestelt in de buurt daarvan, in het bezit van E.H.B.O.-materiaal. Iedere partij neemt een aantal projectielen met zich mee in de vorm van dennenappels waarmee kan worden aangevallen en afgeweerd, terwijl ieder vliegtuig drie zware bommen meekrijgt en de verdedigers in totaal evenveel zware bommen als de vliegtuigen. Deze zware bommen bestaan eveneens uit dennenappels doch er is een smal strookje papier aan bevestigd, waarop verwondingen van allerlei aard zijn vermeld.

Deze zware bommen mogen naar eigen inzicht en willekeur worden gebruikt, doch de spelers moeten er op opmerkzaam worden gemaakt, dat deze bommen slechts dan gebruikt worden, indien de noodzaak dringend aanwezig is. Wanneer bijvoorbeeld een vliegtuig ver doordringt op een bepaalde plaats en er is slechts een gering aantal verdedigers ter plaatse, dan kunnen deze verdedigers door een zware bom te werpen de gehele bemanning aan het werk zetten om E.H.B.O. toe te passen en het vliegtuig wordt zodoende even uitgeschakeld. De spelregels zijn als volgt: Bij het begin gaan de vliegtuigen naar hun bases, zij hebben ieder een E.H.B.O.-doos aan boord. De verdedigers omsingelen Scapa Flow, dat afgemaakt is met touw in een cirkel van 20 meter middellijn, daarbinnen liggen zes slagschepen (de voetzoekers met een doosje lucifers). Bij het begin-sigitaal vallen de vliegtuigen aan, de verdedigers zorgen voor afweer. Wordt één lid van de bemanning getroffen door een gewone bom, dan gaat het gehele vliegtuig vijftig meter terug (schatten), wordt een verdediger getroffen, dan ondergaat hij hetzelfde lot. Wordt een lid van de bemanning van het vliegtuig getroffen door een zware

*) Dit spel werd door een Tilburgse troep met groot succes gespeeld. Als het spel goed uitgelegd wordt en met ernst en ambitie uitgevoerd, is er een pracht middag aan te beleven.

bom, dan is de bemanning onmiddellijk actief om de bekomen verwonding te behandelen. Valt een zware bom op een der verdedigers, dan wordt deze verwonding behandeld door minstens twee verdedigers. Wanneer een zware bom bij het werpen mist, dan kan degene die hem het eerste weer in zijn bezit heeft hem weer tegen zijn vijand aanwenden. Wanneer een vliegtuig door de verdedigende linie dringt binnen de touwafzetting, dan is het onkwetsbaar. De gezagvoerder wijst dan iemand aan die een der slagschepen tot zinken brengt, waarbij 10 punten zijn verdiend. Het succesvolle vliegtuig gaat dan terug naar zijn basis, terwijl het de witte vlag voert, om vandaar uit een nieuwe aanval te ondernemen.

Vanzelfsprekend kunnen nog bepalingen worden toegevoegd inzake het afweren met handen of hoeden en eventueel plaatsen waar aanraking met bommen al of niet dodelijk is, terwijl het aanbeveling verdient, dat de vliegtuigen van solide constructie zijn.

Tilburg.

VALKENOOG.

HET GRAF VAN DE PHARAO'S

Spel voor 4 Patrouilles. Duur $\pm$ 1 uur

Benodigdheden: woldraadjes en doosjes of flesjes met zand.

Sedert eeuwen hebben de Egyptenaren de traditie de lijken van hun gestorven Pharaos te begraven in de pyramiden, die vanaf de grondvesting van het Egyptische rijk gebouwd werden voor dat doel. De Egyptenaren hebben een zeer hoge verering voor deze graven, die zij als hun heiligdom beschouwen en steeds onder bescherming hebben. In de loop der tijden zijn de lijken gedeeltelijk gebalsemd, de anderen zijn verbrand, waarbij de as verzameld werd in de urnen, die eveneens in de pyramiden

bewaard werden. De wetten van het volk die als heilig aanvaard worden zeggen, dat het succes in de oorlogen en de welvaart en het geluk van het rijk afhangt van het bezit van de overblijfselen der vorsten. De voornaamste bewaarplaats is de pyramide van Cheops. Vreemde stammen uit Syrië hebben onder de naam van de „Hyksos” een inval gedaan op het gebied der Egyptenaren. Zij trachten deze te verdrijven en daar ook zij geloven aan de wetten der Egyptenaren, is hun eerste doel in het bezit te komen van de urnen uit de pyramide van Cheops. Zij zijn hierin reeds gedeeltelijk geslaagd en hebben deze gebracht naar de tempel van Karnak, die zij op de Egyptenaren veroverden. De Egyptenaren trachten de gestolen urnen terug te halen en anderzijds de nog aanwezige te beschermen. De Hyksos daarentegen proberen nog meer urnen te stelen en de geroofde te behouden.

De troep wordt in 2 partijen verdeeld: De Egyptenaren en de Hyksos. Bij de aanvang van het spel heeft iedere partij een honk, dit is voor de Egyptenaren de pyramide van Cheops, voor de Hyksos de tempel van Karnak. Iedere partij heeft een zelfde aantal urnen (doosjes of flesjes met zand) in het honk in bewaring. De ene partij heeft witte levensdraden, de andere rode. De honken worden afgezet met vlaggen in een cirkel van 10 meter middellijn. Bij het beginsignaal gaan beide partijen er op uit, voorzien van een levensdraad om de rechterarm. Komt het tot een ontmoeting met den vijand, dan volgt een gevecht van man tegen man en wanneer iemand van zijn levensdraad wordt beroofd, gaat hij terug naar zijn honk om een nieuw leven te halen. Als iemand in het bezit is van vijf levens van den vijand, kan hij doordringen tot het vijandelijk honk om zijn vijf gewonnen levens daar te deponeren, hij is on-

A SCOUT IS COURTEOUS

Zo gaf de Chieft art. 5 van de Padvinderswet. Wij hebben dit vertaald door: Een Padvinder is ridderlijk. Maar „courteous” betekent, volgens het woordenboek, hoffelijk, beleefd, beschaafd.

Bijna niemand komt op de gedachte om de ridderlijkheid van art. 5 in verband te brengen met hoffelijkheid, beleefdheid en beschaafd optreden in het dagelijks leven. Hieruit blijkt, dat „Een Padvinder is hoffelijk”, misschien beter de bedoeling van den Chieft weergeeft. Als padvinders onhebbelijk optreden, b.v. in het kamp zijnde, tegenover een boer, zal een Engelse Scouter met succes kunnen verwijzen naar art. 5: A Scout is courteous. Een Nederlandse jongen zal een dergelijk optreden niet zo licht beschouwen als onridderlijk, wél als onhoffelijk.

Een goede formulering van dit artikel

kwetsbaar wanneer hij in de met vlaggen afgezette cirkel is. Tegen overgave van de levens mag hij een urn nemen en die naar zijn eigen honk brengen. Wordt hij hierbij aangevallen en overwonnen, dan is hij én leven én urn kwijt. De buitgemaakte levens kunnen bij gevaar worden overgegeven, ook is dit toegestaan bij onderling overleg om spoedig aan het getal vijf te zijn. Indien iemand reeds b.v. drie levens heeft buitgemaakt en hij wordt bij een aanval overwonnen, zo mag hij zijn geroofde levens behouden en een nieuw halen om de strijd voort te zetten. Bij het einde van het spel telt iedere geroofde urn boven het aantal bij het begin voor 10 punten.

Tilburg.

VALKENOOG.

(„De Katholieke Verkenner-leider”).

is daarom van belang, omdat onze jongens, met al hun goede eigenschappen, in 't algemeen gesproken nu niet zo daverend beleefd en hoffelijk zijn. De moderne tijd met zijn op geld verdienen gerichte „efficiency” en zakelijkheid, werkt dit ook niet in de hand. Een juiste formulering zou wellicht ertoe leiden, als we aannemen dat Belofte en Wet als ons leidend beginsel overal zo goed mogelijk in toepassing worden gebracht, dat ook in de Groepen eens wat meer aandacht werd besteed aan goede manieren en hoffelijk optreden.

Jongens van Welpenleeftijd zijn misschien wel het minst geneigd om zich druk te maken over goede manieren, maar ze zijn tevens het meest ontvankelijk voor training en opvoeding in dit opzicht. Het is jammer, dat in vele Horden ongemanierde luidruchtigheid en ongezeglijkheid worden aangezien voor ongedwongen vrolijkheid en spontaniteit. Wat het voorbeeld der leiding betreft dienen Welpenleiders te begrijpen, dat van hen niet alleen niet verwacht wordt, dat ze jongensachtig of mannelijk doen, doch dat zulks voor de opvoeding der Welpen zelfs hoogst ongewenst is. Derhalve is mannelijke hulp in een Horde raadzaam, mits dan ook de verhouding tussen de mannelijke en vrouwelijke leid(st)ers voor de Welpen een voorbeeld is van hoffelijkheid.

Een goed deel van de discipline in een Troep valt onder de goede manieren en hoffelijkheid der jongens tegenover den leider. Direct zwijgen, als de leider spreekt, opstaan als een jongen door een leider wordt aangesproken, salueren bij het aanspreken en weggaan, behulpzaamheid, ook in kleinigheden, zoals het buiten zetten van een fiets of iets dergelijks. Ook reinheid en hygiëne is

in vele opzichten een kwestie van goede manieren tegenover de medemens. Zelfbeheersing eveneens, bv. aan tafel, gedurende de maaltijden in het kamp. Maar de leider moet dan beginnen de égards tegenover zijn jongens in acht te nemen. Als ik in mijn troep een fout maak, erken ik die ook nadrukkelijk; heb ik iemand in het openbaar een aanmerking gemaakt en blijkt deze achteraf ongegrond, dan bied ik ook in het bijzijn der anderen mijn excuses aan.

Er zijn natuurlijk honderden voorbeelden te noemen, gevallen uit het gewone alledaagse Groepsleven, die den leider gelegenheid bieden de jongens tot goede manieren en hoffelijkheid op te voeden. Het is niet nodig, dat padvinders bij een misschien wat te lange of vervelende Aandacht, kerkdienst of lezing gaan draaien, of praten, of hoesten. Wat zelfbeheersing mag worden verondersteld. Het is niet nodig, dat padvinders op alle mogelijke ongelegen momenten naar een W.C. moeten, als hun geleerd is uit hygiënisch oogpunt wat dit betreft, geregelde gewoonten aan te kweken.

Het is alright om in het Spel van Verkennen de karakteristieke jongensinstincten en -liefhebberijen als uitgangspunt te nemen, doch daarbij moet het niet blijven; dit uitgangspunt verschaft ons hun geestdrift en medewerking, maar het doel moet zijn de jongens op te voeden tot gemeenschapsmensen, die hoffelijkheid betrachten en goede manieren hebben, niet als een vernisje aan de buitenkant, doch van binnen uit door een gevoel van eerbied voor de rechten en behoeften van anderen en door zelfrespect.

Laten we er eens aan denken, dat art. 5 bedoelt, dat een Padvinder hoffelijk, beleefd en beschaafd is.

„A Scout is courteous”.

DE LEIDER

De Chief Scout geeft de volgende opsomming der eigenschappen, welke een goed leider kenmerken:

1. Hij moet honderd procent vertrouwen en geloof hebben in de zaak, waar hij zich aan geeft, zodat zijn volgelingen hierdoor worden aangestoken en even geestdriftig ervoor worden als hij.
2. Hij moet een opgewekte en energieke persoonlijkheid zijn, die door zijn sympathie voor en welwillend begrijpend van zijn volgelingen hen tot enthousiaste mede- en samenwerking weet te bewegen.
3. Hij moet, doordat hij zijn werk verstaat, zelfvertrouwen hebben. Zo krijgt hij ook het vertrouwen dergenen, die onder hem werken.
4. Hij moet hetgeen hij aan zijn volgelingen voorhoudt ook zelf in toepassing brengen en op deze wijze voor zijn „team” een voorbeeld zijn.

Aan deze vier punten kunnen er nog twee worden toegevoegd. Hij moet de gave hebben om het geheel te overzien en vooruit te zien; dus moet hij zich een hoog ideaal stellen, zonder zich door details van de wijs te laten brengen. Hij moet de morele moed hebben om „neen” te zeggen, om plannen te wijzigen die niet practisch of uitvoerbaar blijken te zijn, om het welslagen van het geheel niet in gevaar te brengen alleen maar om de gevoelens van een enkeling niet te kwetsen.

J. SCH.

Opening Algemeen Hoofdkwartier Ned. Ind. Padvinders te Bandoeng

Op 7 Oct. verzamelden de leiders der Padvinderij en de vele padvinders zich in de tuin van Bengawanlaan 67, waar het nieuwe Algemeen Hoofdkwartier van de Padvindersbond zou worden geopend door den hoofdcommissaris, den heer van de Gugten. De resident, de heer Tacoma, de burgemeester, de heer Beets, ere-voorzitter van de afdeling Bandoeng, en de heer dr. W. F. Theunissen, voorzitter van het Hoofdbestuur van de Vereniging „De Ned. Ind. Padvinders”, waren bij de plechtigheid tegenwoordig.

De Burgemeester stelde zich op voor de deur van het gebouw, die met een koord was afgesloten en sprak een kort woord om, namens de afdeling, den heer v. d. Gugten geluk te wensen. Spr. herinnerde er aan hoe tot nog toe het hoofdkwartier steeds enigszins primitief was gehuisvest, hetgeen strookt met de eenvoudigheidsbeginselen van de Padvinderij, en hoe het daarna was overgebracht naar Batavia en daar in een kamer werd gevestigd, doch zoals het met personen, die op kamers wonen gaat, zij raken aan het zwerven en zodoende is sindsdien het hoofdkwartier drie maal van kamer verhuisd. Na het zwerven komt dan gemeenlijk het verlangen op naar een eigen huis en zo is het in dit geval ook gegaan. Thans kan het hoofdkwartier een gebouw betrekken, dat er mag zijn. De wijze waarop dit nieuwe hoofdkwartier is tot stand gekomen met geld uit alle delen van dit land, is een feit om trots op te zijn, want het wijst op de innerlijke, steeds toenemende groeikracht van de Indische Padvinderij. Spreker noemde het een verheugend feit, dat de hoofdcommissaris is voortgekomen uit de Bandoengse padvinderij en dit feit met de

aanwezigheid van het hoofdkwartier in Bandoeng, legt een zeer nauwe band tussen de bond en de dochter.

Spreker roept hem een hartelijk welkom toe in Bandoeng en biedt namens de afdeling een geschenk aan, hopende dat het regelmatig getik van de elektrische klok, die als geschenk wordt gegeven, een beeld mag zijn van de regelmatige groei van de bond onder leiding van den heer v. d. Gugten (applaus).

Als tweede spreker trad op dr. Theunissen, die zijn gelukwensen namens de Raad en het Hoofdbestuur aanbod en het vertrouwen uitsprak dat de padvinderij onder de bekwame leiding van den heer v. d. Gugten in goede banen zou worden geleid (applaus).

De heer v. d. Gugten ging in verband met de opzettende regen nu over tot de opening, en nodigde een welp, een verkenner en een voortrekker uit, hem te volgen binnen het hoofdkwartier. Plechtig werd het koord doorgebrand en de hoofdcommissaris heette den welp, den verkenner en den voortrekker welkom, vervolgens den Resident, den Burgemeester en den heer Theunissen benevens de andere gasten.

In enkele ogenblikken waren allen in een gezellige kamer van het hoofdkwartier, waar de portretten hingen van Lord Baden Powell en Excell. Rambonnet, waar schilderachtige wapenen, kieken van jamborees, enz. de wand versierden, waar een voetafdruk kon worden bewonderd van Baden Powell, en het meest nog de meubels in gezellige padvindersstijl. De lamp is in de vorm van de padvinderslelie.

De Resident sprak een korte gelukwens uit en hoopte, dat het de bond in alle opzichten naar wens mag gaan.

ZE ZEGGEN

„Zo gaat het ook met een politieken redenaar, die een flinke stem heeft; als hij maar praat als Brugman zal hij gemakkelijk een hele menigte met open mond hem aanstarende jongelui inpalmen, die zich nooit de moeite gegeven hebben de andere kant van de kwestie te horen, waar hij het zo druk over heeft. Ze vallen als rijpe pruimen in zijn schoot, om zo te zeggen. Hij hypnotiseert de gehele kudde. Maar dat kan hij niet met den enkeling, die niet van plan is, zich door de rest te laten meeslepen”.

„Onnadenkenden worden niet alleen door een redenaar overbluft; aldus kunnen schrijvers ook werken. Als men iets zwart op wit

gedrukt ziet, schijnt men te denken dat het waar moet zijn. Je hebt de neiging, om alles voor waarheid te houden, wat je in de kranten leest, totdat je er naar gaat informeren en tot de slotsom komt, dat het de opinie is van één man, die om zijn broodje schrijft of om bepaalde opinies te ondersteunen. Houd dus minstens één oog en allebei je oren open en wees op je hoede”.

(Zwervend op den Weg naar Levensgeluk).

„Na enige tijd maakte Kim (Kimball O'Hara) kennis met een zekeren Mr. Lurgan, die lid was van de Inlichtingendienst en overwoog, dat de jongen een bruikbare agent van deze dienst kon worden. Doch alvorens hem in dienst te nemen, onderwierp hij den jongen aan een paar proeven. Als toets van gedachten-concentratie trachtte hij den jongen te hypnotiseren, d.w.z. hij trachtte Kim's gedachten te onderwerpen aan hetgeen in zijn eigen brein was. De man gooide een waterkruik op de grond aan scherven; toen legde hij zijn vingers op de hals van den jongen en wilde hem suggereren, dat de kruik weer heel werd. Doch hij faalde. Kim zag, dat de kruik gebroken was en kon niet geloven, dat het voorwerp weer heel werd, hoewel hij even een vaag visioen kreeg, dat de scherven weer bijeen kwamen. De meeste jongens zouden hun gedachten en hun blik hebben laten dwalen doordat ze zich niet kunnen concentreren en zouden

De heer v. d. Gugten nam daarna het woord en heette den resident, den burgemeester en den heer Theunissen, benevens de broeders en zusters padvindders hartelijk welkom. Spreker wees er op hoe de vestiging van het hoofdkwartier te Bandoeng overeenstemt met een oude traditie. Naar menselijke berekening zal het hoofdkwartier ook voor eerst te Bandoeng blijven.

Het hoofdkwartier is een plek, waar men thuis zal zijn, geen officieel bureau. Spreker durfde zijn verantwoordelijke taak van hoofdcommissaris te aanvaarden, daar hij rekenen kon op de hulp der Bandoengse leiders in de eerste plaats. Hij dankte alle sprekers en ook zijn secretaris, aan zijn linkerhand, doch inderdaad een rechterhand, Hopman D. Vros, wien hij de „Woodbadge” uitreikte.

(A. I. D.)

„zodoende onder de invloed van
„den man gekomen zijn”.

(Verk. v. Jongens).

Wie in deze tijd zijn oren goed open heeft — en moeten wij leidsters en leiders van padvinders niet steeds verkennen in welke leemten we door ons werk moeten trachten te voorzien — zal tot de conclusie komen, dat ons volk, ondanks zijn zogenaamde nuchterheid, toch in brede lagen nog ontstellend suggestibel is. Er schijnt toch iets te haperen aan de redenering, waarmede men vaak het overladen onderwijsprogramma tracht te vergoelijken, als zouden onze scholen zich in het bijzonder toeleggen op het zelfstandig en geconcentreerd leren denken.

Bij mensen, die men, schools gesproken, ontwikkeld mag noemen, vinden onwaarschijnlijke praatjes en wilde geruchten een gretig gehoor. De enige selectie is dan vaak slechts, of die praatjes en geruchten al of niet aanneemelijk geacht worden op grond van eigen gevoelssympathieën: de wens is de vader van de gedachte. Waar zo weinigen de kunst verstaan om zelfstandig en objectief te observeren, te combineren en te deduceren, hebben demagogen met hun propaganda door middel van het gesproken en geschreven woord het niet moeilijk.

In een van zijn boeken schrijft de Chieft, dat een Verkenner weet, dat een medaille twee kanten heeft, dat hij een zaak van alle kanten moet leren bekijken door zich te oefenen in opmerken, het rangschikken van het opgemerkte en het maken van gevolgtrekkingen uit de juist en snel opgemerkte gegevens.

Van een Amerikaanse psycholoog heb ik eens gelezen, dat het een beetje infantiel is, om iets of iemand als absoluut wit of absoluut zwart te zien. We zijn allen verschillende nuances van grijs,

onderworpen als we allen zijn aan dezelfde universele levenswetten. De schijnbaar onoverbrugbare tegenstellingen bestaan slechts in de verbeelding van hen, die zich afsluiten van het volle, rijke leven en zich gewend hebben de dingen uitsluitend te zien vanuit hun eigen gezichtshoek, hun eigen starre standpunt.

Demagogen speculeren op die eigenschap, leveren het benodigde aantal leuzen en „argumenten” ready-made en trachten hen, die er een andere mening op na houden, voor te stellen als schurken en oplichters. Zo ontstaan betreurenswaardige tegenstellingen, die zowel in het klein als in het groot een goede verstandhouding tussen de mensen in de weg staan en de wil tot elkander begrijpen verlammen.

Als een scout, jong of oud, een „vriend voor allen en een broeder voor alle andere padvinders” wil zijn, zal hij, als Kim, moeten leren om zelfstandig een oordeel te vormen door goed opmerken en gevolgtrekken en uitgaande van de welwillende gezindheid, die padvinders over de gehele wereld kenmerkt.

Ik schrijf deze kleine beschouwing slechts, om U, leidsters en leiders, tot nadenken aan te sporen over het reliëf onzer training in „goodwill”, observatie en deductie. De wereld heeft zo behoefte aan warm voelende en nuchter en zelfstandig denkende mensen. Op ons kleine terrein ligt hier voor ons een zeer belangrijke taak.

De bijeenkomsten van de Ereraad bieden gelegenheid, om de jongens een zaak van alle kanten te leren bekijken, voorzichtig te zijn met hun oordeel en dit niet uit te spreken alvorens ze ook kennis genomen hebben van de inzichten en motieven van anderen. Eveneens een verkenning dus.

Componeer uw spelen en oefeningen op dit gebied niet automatisch, zonder na te denken en zonder visie. Als er een

Dingaansdag 16 December

Na de „Grote Trek” en de overwinningen die zij onder leiding van Piet Retief, Gerrit Maaritz en Andries Pretorius op de Kaffers behaalden, bouwden de Boeren Pietermaritzburg en gaven aan hun Staat de naam van: „Bataafs-Afrikaanse Maatschappij”.

Piet Retief, een man met een taaie wilskracht, kwam spoedig in betrekking met den Zoeloekoning Dingaan, die na lange besprekingen beloofde, de nederzetting te eerbiedigen.

Daar de koning als trouweloos en geslepen stond bekend, besloot Retief, die voorzichtig was, schriftelijk waarborgen te vragen en begaf zich met zeventig Boeren naar de kraal van den koning. Om Dingaan de overtuiging te geven dat zij slechts vredelievende inzichten hadden, kwamen de Boeren ongewapend. De Zoeloekoning stond

gewillig Natal af en stelde aan de afvaardiging der Boeren voor het vredesbier te drinken. Op het ogenblik dat zij klonken (volgens anderen: bij gelegenheid van de uitvoering van een oorlogsdans, zogezegd ter ere van de gasten) gaf Dingaan een teken aan zijn krijgers. Het werd een gruwelijke slachting! De ganse afvaardiging werd uitgemoord. De bloeddronken Dingaan trok vervolgens naar het kamp van zijn slachtoffers en doodde er met zijn krijgers ruim twee honderd blanken, benevens twee honderd vijftig Hottentotten. Slechts één Boerenjongen, een knaap nog, kon aan de gruwelijke slachting ontsnappen en de vreselijke tijding overbrengen.

16 December 1938. Dingaansdag

Een Boer, met name Sarel Gilliers, deed een beroep op den kranigen leider

levend ideaal staat achter al die schijnbaar eenvoudige activiteiten, komt dit ook die activiteiten ten goede. Tracht in uw spelen „valse sporen” te leggen, zodat de jongens leren niet op de schijn af te gaan — tracht hen van hun stuk te brengen wat betreft hetgeen ze zelf hebben waargenomen — beproef onder afleidende omstandigheden hun observatievermogen (plotseling ongeval).

Maak een Kimspel in vakken op een tafel, in elk vak een voorwerp. Neem de voorwerpen weg en zeg: „dit voorwerp lag hier”. (Antwoord: neen). Dan met overtuiging: „Goed zo, maar dan lag het hier”. (Antwoord: ja of neen). En zo vervolgens. Verander de schikking van voorwerpen. Laat de veranderingen opnoemen en herplaats daarna de voorwerpen weer, zgn. op hun oorspronkelijke plaats. Maar maak fouten in de reconstructie en ziet, wie het opmerkt. Zo kunt ge in bijna alle

grote en kleine spelen van dezen aard tussen de te observeren dingen, waarop de aandacht is gevestigd, kleine toetsen stellen waarop niet de aandacht is gevestigd, of feiten noemen die met overtuiging doch ten onrechte den jongens als juist worden aangepraat. De spelen worden op deze wijze levend en veel meer doeltreffend. Vaak ook humoristisch.

En lees en herlees het Verkennen voor Jongens. Velen weten, dit slechts als voorbeeld, dat Lurgan Kim voorwerpen liet opmerken. Maar weinigen zullen dit hebben gecombineerd met het hieraan voorafgaande verhaal, dat hij trachtte Kim iets te suggereren, iets aan te praten.

„Ze zeggen.....” is aan de orde van den dag. De Verkenner kijkt zelf uit zijn ogen en vormt zich zelfstandig een eigen mening.

J. SCH.

Andries Pretorius. Pretorius was een geboren veldheer. Hij riep al de Boeren in het gelid en aan het hoofd van een keurkorps, bestaande uit 500 scherp-schutters, die hadden gezworen Retief en zijn mannen te wreken, begon de strafexpeditie tegen den snoden Zoeloe-koning die op 10.000 dappere krijgers kon rekenen.

De 9e December bij de Blijde Rivier werd halt gehouden, en na een plechtige godsdienstoefening nam Sarel het woord om de Boeren de gelofte te doen afleggen die bewaard is gebleven, en nu na een eeuw door hun nakomelingen herhaald werd.

— Zo God met ons wil gaan, sprak hij, en ons beschermen en ons de overwinning schenken, leggen wij de plechtige gelofte af die dag alle achtereenvolgende jaren te vieren als een Dankdag. Wij moeten die dag bekend maken aan onze kinderen, zodat zij ons helpen die te vieren, en dat weder zullen oververtellen aan hun kinderen, zodat het late nageslacht het van geslacht tot geslacht zal kunnen overbrengen. Het is een ernstige gelofte broeders. Het is al het ware een eed, die wij voor God en aan God afleggen.

De Strijd bij de Bloedrivier

Pretorius had verkenneren uitgezonden en spoedig ontving hij het bericht, dat Dingaan aan het hoofd van zijn krijgers aanrukte.

De Boeren-leider had zijn mannen verdekt opgesteld.

Hij beschikte ook over twee kleine stukken veldgeschut.

Huilend, woest krijsend, stormen de Zoeloe-kaffers vooruit.

Vuur!

Moorddadige salvo's maaiden dichte rijen aanvallers weg, maar Dingaan was dapper.

De oorlogskreten werden wilder nog. De gedunde gelederen werden aange-

vuld. De zwarte krijgslieden gingen weer tot den aanval over. In dichte drommen, in stormloop, rukten zij tegen de heuvelen op, waarachter de Boeren zich hadden verschanst. Nu kwam het veldgeschut in actie, maar Dingaan versaagde niet. Het werd een gevecht van man tegen man. Weer werd de Zoeloe-koning verslagen..... Zijn krijgslieden trokken zich terug..... Pretorius had de toestand overzien en gaf het bevel om de vluchtende Zoeloe-kaffers met kracht na te zetten. Zie, daar vluchtte de keurbende van Dingaan!

— Ons is de overwinning! riep Pretorius. Vooruit!

Op hetzelfde ogenblik doorboorde een speer van een Zoeloe zijn hand. Piet Roedelof, die aan de zijde vocht van Pretorius, sloeg den aanvaller neer met de kolf van zijn geweer.

Nu werd het een bloedbad zonder wedergade. Piet Retief en de zijnen werden gewroken!

Honderden Zoeloe's sprongen in de rivier maar bereikten de overzijde niet. Hun bloed kleurde het water, en terecht gaven de overwinnaars haar de naam van „Bloedrivier”.

De zege was volkomen. De Boeren telden slechts drie zwaar gekwetsten. Dingaan had 3000 van zijn dapperste krijgers verloren.

Na de heldhaftige strijd knielden de Boeren om God te danken voor de schitterende overwinning.

Zij hadden Natal gewonnen.

Op de plaats waar Piet Retief was gevallen, in de kraal van Dingaan, vonden de overwinnaars de gruwelijk verminkte lijken van de eerste voortrekkers.

In de tas van Retief vond Pretorius het verdrag dat hem zo noodlottig werd. De Zoeloe-koning had meteen ook alle gezag verloren. Hij werd gedood door een van zijn eigen krijgers.

(Leidersblad V.V.K.S.)

POW - WOW's

GEVAAR!!!

Dit simpele woordje omschrijft heel eenvoudig de factor, die op het ogenblik ons gehele politieke en economische leven beheerst. Ieder vraagt zich met bezorgdheid af, of we weer aan de vooravond van een wereldcatastrophe staan en of die zich zal openbaren in de vorm van een totale oorlog, of, indien de oorlog tot enkele landen beperkt zal blijven, de economische ondergang van de wereld het gevolg ervan zal zijn.

De mogelijkheid of waarschijnlijkheid hiervan te bespreken is niet mijn doel, maar ik wil onder de algemene aandacht brengen de, mijns inziens, onjuiste houding van verschillende leidsters en leiders tegenover het huidige wereldgebeuren, die mij hier en daar is opgevallen.

Een onzer grootste idealen is de algehele wereldvrede, die wij trachten te bevorderen door onze wereldbroederschap. Dit constaterend zijn er, naar mij is gebleken, leiders en leidsters, die elke oorlog, om welke redenen ook gevoerd, veroordelen. Sommigen gaan zelfs zover, dat zij het feit, dat na een ongeveer 30-jarig bestaan onzer wereldbroederschap toch een oorlog kan ontbranden, kwalificeren als een bewijs, dat onze beweging zijn doel heeft gemist, omdat klaarblijkelijk het grootste en mooiste ideaal nooit in vervulling zal gaan.

Indien deze mening in ruime kring ahang zou vinden, zou hierdoor in de tegenwoordige tijdsomstandigheden voor ons land en onze landelijke beweging een groot gevaar ontstaan. Immers een oorlog, zoals die eventueel door ons gevoerd zou worden, dus uitsluitend om ons te verzetten tegen schending van onze neutraliteit, is een rechtvaardige oorlog en hiervoor moet ieder Nederlander, dus zeker ieder Nederlandse padvinder, die toch beloofd heeft te trachten zijn plicht te doen tegenover zijn land, goed en bloed veil hebben. De overweging, dat de mogelijkheid bestaat, dat hij bij het doen van zijn plicht een broeder-padvinder met wie hij misschien nauwelijks twee jaar geleden in Vogelenzang gekampeerd heeft, doodelijk treft, mag hierbij niet van invloed zijn. Hij behoort glimlachend door de wereld te gaan, maar zijn eer gebiedt hem ook glimlachend, maar desondanks vastbesloten en tot elk offer bereid de oorlog in te gaan, wanneer het belang van zijn land dit eist. Iedere leidster en leider, die een andere mening is toegedaan en aan deze mening uiting geeft, is zijn belofte ontrouw en belaagt de eenheid van ons volk.

En nu zijn we meteen gekomen op het punt, dat een dergelijke mening van leidsters en leiders zo gevaarlijk is. Wat zal hun invloed zijn op de aan hen toevertrouwde jongens? Naar mijn bescheiden mening moeten ze altijd, maar zeker op het ogenblik de jongens wijzen op hun plicht tegenover de natie, ongeacht welke offers er in de toekomst misschien van hen gevraagd worden, om nog te zwijgen van hun morele verplichting tot het geven van een goed voorbeeld in deze benarde tijden. Ik ben de mening toegedaan, dat de door mij bedoelde leidsters en leiders, die teveel internationaal, of misschien te weinig nationaal denken, hiervoor niet de aangewezen personen zijn.

Resumerende lijkt het mij, dat we het volgende standpunt moeten innemen.

Ons ideaal, de wereldvrede, lijkt, door oorzaken, waarop we hier niet nader behoeven in te gaan, verder weg dan ooit, zo ver zelfs, dat wij alle moeite en middelen aan moeten wenden om zelfs voor onze nationale eenheid de vrede te bewaren. Misschien komt het zelfs zover, dat we, om onze onafhankelijkheid te behouden, in de toekomst de wapens op zullen moeten nemen en we in een oorlog alle gedachten aan vrede opzij zullen moeten zetten. Dit zijn de feiten, waarmee we moeten rekenen en die onze ideologie moeten bepalen.

Hebben we echter deze beproevingen doorstaan, dan moeten we direct weer ten strijde trekken en trachten ons ideaal zo dicht te benaderen, dat in de toekomst een oorlog niet meer mogelijk zal zijn.

Moge ons onze strijd de overwinning op alle fronten brengen.

KEMPENAER.

Geachte Redacteur.

Tot dusverre mocht het mij niet gelukken, een *Nederlandse versie* op „Auld Lang Syne” te ontdekken. Ingeval U deze bekend is, zoudt gij dan deze in „W. P.” willen plaatsen, daar ik vermoed, dat ook anderen er belang in zullen stellen?

Zo neen, dan wilt gij wellicht een vraag, b.v. in de Powwow-rubriek, stellen, of een der lezers met een en ander op de hoogte is?

Akela M. M. DE WILDT,
Korreweg 75A, Groningen.

Kan iemand Akela de Wildt aan het verlangde helpen?

Red. W. P.

OFFICIEEL

Met groot genoegen wordt hier mededeling gedaan, dat het H.M. de Koningin heeft behaagd onze gewijzigde Statuten goed te keuren. D.d. 29 November 1939 zijn zij in werking getreden.

Hierdoor is ook van kracht geworden de huidige samenstelling van ons Dagelijks Bestuur, Bestuur en Verenigingsraad.

Ons *Dag. Bestuur* bestaat uit de heren:

Ds. W. M. A. Kalkman, Amsterdam,

Voorzitter.

Joh. J. Buitendijk, den Haag, penningm.

Ons *Bestuur* wordt gevormd door de heren: bovengenoemde leden;

K. J. Bonnes, Overveen.

A. Janson, den Haag.

Vacant.

Onze *Verenigingsraad* is samengesteld uit genoemde bestuursleden en onze Districts-Bestuurders t.w.:

F. L. Ardewijn, Vlissingen.

C. V. Doorschodt, den Haag.

P. Dondorp, Deventer.

H. J. A. Engel, Utrecht.

H. de Hoog, den Bosch.

J. M. Janssen, Nijmegen.

Ir. H. Meyerink, Zwolle.

H. de Nie, Rotterdam.

J. Roering, Amstelveen.

Ds. J. W. van Swigchum, Nwe Pekela.

J. van Zon, Hengelo (O.).

De Algemeen Secretaris,

W. L. REPKO.

KERSTMIS.

„Wandelt als kinderen des lichts, — want de vrucht des lichts bestaat in louter goedheid en gerechtigheid en waarheid —.”

Efeze 5 : 8 en 9.

HET BEVEL

Het is mij zéér bijgebleven, dat de Chieft B.P. in Vogelenzang de Jamboree van 1937 een kruistocht voor de vrede noemde.

Overdreven?

Ach ja, hoe zou in de internationale chaos de padvinderebeweging een factor ten goede kunnen zijn?

En ik denk aan de Poolse padvindere die

destijds in Vogelenzang waren. Velen van hen zullen nu wel dood, gesneuveld zijn.

In 1937 werd gesproken over: kruistocht voor de vrede.

In 1939 raast de oorlogsdemon.

Is het dan langzamerhand niet helemaal dwaas geworden nog over de mogelijkheid van een kruistocht voor de vrede te denken of te spreken? Zou de Chieft er in Dec. 1939 nog van durven reppen, zoals hij deed in 1937, ja zelfs nog in Augustus dit jaar in zijn boodschap aan de Rover Moot in Schotland?

Maar, terwijl ik dit betwijfel, lees ik het bijbelwoord: „wandelt als kinderen des lichts”, en dan versta ik dat God wil dat B.P. en alle broeders-padvinders, dat heel de Christenheid inderdaad niet alleen over een kruistocht voor de vrede denken en spreken moeten, doch er ook actief aan meedoen.

Niet stilstaan, maar doorlopen.

„Wandelt”, zegt God.

Wandelt! Wat een oneindige vredige rust klinkt er in dit woord, dat toch een zich voortbewegen uitdrukt. Geen zenuwachtig gejaag en gevlieg; geen verward door elkaar rennen; geen dreunend gestamp van een revolterende horde; geen woeste galop van een bende.

God zegt: mijn kinderen, *wandelt!*

HET „HOE?”

„Wandelt als kinderen des lichts.” Dit woord brengt ons bij het Kerstfeest. De Christelijke Kerk viert de geboorte van Jezus. Gods Zoon is op aarde gekomen: „Het Licht dezer wereld is reddend verschenen.” Jezus is het licht van Gods vergevende en verlossende liefde.

„De kinderen des lichts,” dat zijn Gods feestgenoten, zij, die bij de kribbe van Bethlehem neer-knielen en Jezus aanbidden als hun Heiland en Heer, omdat ze in dien Jezus: Gods ontfermende liefde zien stralen; de barmhartige wil Gods om te redden en te zaligen. Die sterke liefdewil deed Gods Zoon er niet tegen opzien mens te worden als wij en de beperking en de moeite van het aardse leven te aanvaarden.

„Kinderen des lichts,” dat zijn zij die Jezus liefhebben, omdat Hij hen zo zéér heeft liefgehad.

„Wandelt als kinderen des lichts” is voor hen het bevel. Jezus liefhebben is de liefde

Gods liefhebben. Wandelt dan als mensen die in de liefde van God staan. Leef uit, leef door die Liefde.

Wandelt als iemand die, de lichtende liefde Gods ontvangen hebbend, deze ook weer uitstraalt. Laat iedere daad een goede daad zijn, d.w.z. een daad die van de reddende liefde Gods getuigt, die van die Liefde is doordrenkt.

HET GEVOLG

„Want de vrucht des lichts is louter goedheid en gerechtigheid en waarheid.”

Als op het ogenblik de wereld overspoeld wordt door wrede slechtheid en hardvochtigheid, als onrecht geschiedt, als haat wordt gezaaid, dan is dit duidelijk: het zijn de wrange vruchten der duisternis, die enkel daarom massaal verschijnen, omdat de vruchten des lichts en niet in tel zijn en niet in groter getale gevonden worden.

Het licht van Kerstmis, het licht van Jezus in de kribbe, van Hem die zich gaf, die zich opofferde voor de hele wereld, dat Licht roept ons op om van haar hoogheilige vruchten te getuigen: goedheid en gerechtigheid en waarheid.

Padvindders: ga met Jezus

Wandel met Hem, het Licht der wereld, de kruistocht mede voor Gods liefde en vrede op aarde

Met Hem is het mogelijk

Amstelveen.

Ds. M. HINLOPEN

VAN DEN ALGEMEEN SECRETARIS

Onze afdelingen te Zeist en te 's-Hertogenbosch staan bij ons in een goed blaadje. De reden is wel erg materialistisch, zij is, n.l. dat genoemde afdelingen destijds uit hunzelf ons een jaarlijkse bijdrage toezegden om de N.C.V.P. in de gelegenheid te stellen zich verder te ontplooien. Zo'n goede daad vergeet men niet licht! Het toont in grote mate hun medeleven. We denken ook nog met dankbaarheid aan de activiteit, die onze afdelingen te Amsterdam, den Haag en Haarlem toonden bij onze financiële actie, die verleden jaar werd gehouden. Het is dan ook niet te verwonderen, dat indien wij iets in hartelijkheid kunnen terugdoen, dat met beide handen wordt aangegrepen. En dit kon o.a. op 18 Nov. j.l. geschieden. Op die dag kwam de uitbreiding van 't groepshuis der Rambonnet-groep in Zeist tot stand. De grote verbetering hebben we met eigen ogen kunnen constateren. Wat is haar „home” ook prachtig te midden van het bos gelegen. Een ideaal plekje. Comm. van Willigen zijn we veel dank verschuldigd voor zijn ontvangst.

Maar niet alleen de afdelingen, die ons op

financieel terrein bijstonden, hebben onze belangstelling; wij volgen elke afdeling in haar doen en laten, voor zover dit ons tenminste mogelijk is. En dat wordt wel erg vergemakkelijkt, als ons Bestuur een uitnodiging voor het bijwonen van bijzondere gebeurtenissen bereikt. Zo konden we op 25 Nov. tegenwoordig zijn bij de installatie van de Oosterwijk Bruingroep te Apeldoorn. Deze werd verricht door niemand minder dan den Burgemeester, Jhr. Dr. C. G. C. Quarles van Ufford. De N.C.V.P. voelde dat ook als een grote eer aan.

Ons contact met Apeldoorn is door ons bezoek flink verstevigd. We missen daar nu wel Oubaas v. d. Blink, maar zolang een padvindders-dominé als Ds. Berkel daar zetelt, zijn we gerust, te meer daar anderen hem enthousiast bijstaan. Jammer toch, dat nog zo weinig predikanten als troepsgeestelijke fungeren.

Wat ook de band met het Bestuur zeer bevordert, is het zenden van 't *groepsblad*. Van verscheidene groepen ontvangen we dat geregeld. De uitvoering is soms zeer te prijzen. Een zeldzaam nummer was wel, dat onze Juliana-groep in Katwijk aan Zee laatst gaf. Het bestond geheel uit tekeningen! De K.V. en de Padvinddersbond van het Leger des Heils zenden ons ook steeds hun bladen, welke natuurlijk ook onze volle belangstelling hebben.

Het is ons opgevallen, dat nog weinig profijt wordt getrokken van *lectuur* die bestaat op het gebied van de geestelijke verzorging der troepen en van het houden van binnen- en buitenspelen. Wij zijn bezig een lijst samen te stellen, maar wie ons geschikte werkjes kan aanbevelen, wil ons daarvan wel zo spoedig mogelijk opgave doen.

Verder wordt hier nog bekend gemaakt, dat ook wordt gewerkt aan het ontwerpen van *Statuten/Reglement* ten behoeve van onze afdelingen. In de vergadering van de Verenigingsraad, die naar alle waarschijnlijkheid 27 Januari a.s. wordt gehouden, zal daaromtrent een definitieve beslissing genomen worden.

Konden we in 't vorig nummer gewagen van nieuwe aanwisten, thans moet een verliespost geboekt worden. *Groep 19, Rotterdam*, heeft gemeend zich uit de N.C.V.P. te moeten terugtrekken, hetgeen haar door ons Bestuur is toegestaan.

Kerstfeest nadert. In deze spannende dagen meer dan ooit nodig om te herdenken. Laat 't niet alleen blijven bij 't ontsteken van een kerstboom en 't geven van geschenken, maar dat dit feest ons innerlijk mag ontroeren. Laat elke haat-gedachte van ons weggaan, eerst dan kunnen we vrede in ons hebben, al is er ook geen vrede op aarde. We wensen U allen een gezegend Kerstfeest!

NIEUWJAARSDAG

Onze toogdag zal inderdaad te *Haarlem* worden gehouden. Onder de huidige omstandigheden bestaat natuurlijk nog meer dan anders de kans, dat er iets tussen kan komen. De spoorwegen zullen op Nieuwjaarsdag bovendien vele militairen hebben te vervoeren, die steeds voorgaan. Berichten daaromtrent hebben reeds in de dagbladen gestaan. Maar aangezien onze bijeenkomst om uiterlijk 5 uur zal zijn afgelopen en padvinders zich kunnen behelpen, zal alles wel naar wens gaan, al moet ook eigen risico worden gedragen.

De bekende gezelschapsbiljetten voor kinderen met hun begeleiders en het goedkope tarief voor padvinders (1 ct. p. K.M.) zijn ook die dag geldig. Profiteert daarvan, vraagt het tijdig aan.

Nadere bijzonderheden omtrent aanvangs- uur, inschrijving, enz. zijn aan alle groepleiders verzonden. Denkt aan tijdige opgave. Alle correspondentie betreffende deelname te richten aan het Algemeen Secretariaat, Wernerlaan 29, Hilversum (Telef. 7691).

Een opwekking om te komen, is zeker wel overbodig. De vorige keer waren er 1000. Het Concertgebouw in *Haarlem* kan nog meer bevatten. Elke welp, verkenner en voortrekker met hun leid(st)ers zijn van harte welkom, indien zij van tevoren hebben ingeschreven. De „band” uit den Haag wordt ook verwacht.

N.C.V.P.-AGENDA

Nu breekt de tijd eerst goed aan om met succes onze agenda te verkopen. Leiders en leidsters, ge doet een goede daad, indien de verkoop zoveel mogelijk wordt bevorderd. Onze agenda heeft n.l. een uitgesproken christelijk karakter, zoals dat van onze vereniging verwacht mag worden, anders zou zij haar taak verwaarlozen. Het doel van de N.C.V.P. is toch mede te werken aan de uitbreiding van Gods Koninkrijk onder de jongens van ons volk en zie hier één van de middelen daartoe. We weten wel, dat dit een gemakkelijk middel is, maar dat zegt nog niet, dat wij 't niet behoeven toe te passen.

Maar niet alleen op geestelijk, doch ook op technisch gebied zijn waardevolle aanwijzingen opgenomen. In het Novembernummer zijn daarover reeds de nodige mededelingen gedaan.

Voor hen, die van het belang in het uitgeven van een eigen agenda nog niet zo overtuigd zijn, laten we hier enige uitspraken van bekende persoonlijkheden in de padvindersbeweging volgen.

De Hoofd-Commissaris A. Oosterlee schreef

ons o.a.: de N.C.V.P.-agenda maakt een uitstekende indruk en bevat tal van waardevolle gegevens;

de Hoofdverkennersgeestelijke der K.V., Dr. A. Ramselaar: de agenda ziet er weer goed uit. Bijzonder treft mij de geest van christelijke vroomheid, die er uit spreekt; de Hoofdcommissaris der K.V., Mr. R. Höppener: de agenda is in één woord keurig en af;

Generaal C. J. M. Colette, Voorzitter van de Raad der N.V.P.: dat in de agenda ook een plaats is ingenomen door het „gebed”, tekent het hoge plan, waarop de N.C.V.P. staat.

Ons Bestuur is zeer dankbaar voor deze ongevraagde bijvalsbetuigingen. Het zal er zich niet op verheffen, maar zij geven het Bestuur toch wel een aansporing op de ingeslagen weg voort te gaan.

Bij de plaatsing onzer agenda's hebben we echter Uw assistentie absoluut nodig. Stelt ons niet teleur! Desverlangd kan men exemplaren in consignatie ontvangen. De prijs is 35 cents, bij afname van elke 10 stuks bekomt men 1 agenda extra. Bestellingen: Algemeen Secretariaat, Wernerlaan 29, Hilversum. Betalingen: Postrekening no. 320521 N.C.V.P., den Haag.

RADIO-UITZENDING

We vestigen de aandacht op de AVRO-uitzendingen de eerstvolgende drie Zondagen, van een Welpenverhaal, geschreven en verteld door Akeela de Vogel—Schim v. d. Loeff. Elke uitzending duurt 5 minuten en heeft plaats tussen 1 en 2 uur (zie radioprogramma).

Bede van de Finse Padvinders om hulp

De Finse federatie van padvinders heeft een oproep gericht tot de padvinders van de gehele wereld, welke als volgt luidt:

„Ons land is aangevallen, omdat wij weigeren slaven te worden van een vreemde mogendheid en omdat wij ons eigen bestaan willen leiden. Ondanks de ongelijkheid der krachten hebben wij vertrouwen in God, in de rechtvaardigheid van onze zaak..... De Finse jeugd heeft eensgezind gekozen: zij wil liever strijdende sneuvelen dan een slavenleven in oneer leiden. Op een ogenblik, waarop het lot van hun land op het spel staat, zenden de Finse padvinders een broederlijken groet aan de jeugd van de wereld en geven haar de verzekering, dat hun kameraden hier in het Noorden weten, dat zij strijden voor de overwinning van de rechtvaardigheid en menselijkheid en voor een betere toekomst der mensheid”.

Zij, die hebben deelgenomen aan de Wereld Jamboree te Gödöllö in 1933 zullen bij het lezen van de oproep van de Finse padvinders ongetwijfeld het kranige Finse contingent, dat naast het onze gelegerd was, voor ogen zien. Opvallend was de hoge standaard van training der Finse padvinders, hun keurige kampinrichting, de goede orde in het kamp, op welk tijdstip men er ook kwam, de bedrijvigheid op padvindersgebied. Hoe ver had Finland steeds van ons verwijderd geleken, hoe dicht bij bleek het Finse volk, de Finse mentaliteit voor ons Hollanders!

Zij, die niet in Gödöllö waren en op geen andere wijze met de Finse Padvinders in aanraking kwamen, zullen toch het manifest van hun broeders padvinders, die plotseling in zulke tragische omstandigheden zijn geplaatst, niet

onverschillig voorbijgaan. *Wat kunnen wij doen!*

Snel helpen is dubbel helpen, zeide de Finse consul, die op het Hoofdkwartier de hulp van de padvinders kwam inroepen. Er is een oproep van de Finsch-Nederlandsche Vereeniging om hulp ten bate van het Finsche Roode Kruis. Er wordt geen hulp gevraagd voor het oorlogsdoel, welke hulp wij als neutraal land niet zouden kunnen geven, doch er wordt hulp gevraagd voor een humanitair doel, hulp om nood te lenigen!

Wij mogen niet gaan collecteren, wij kunnen trachten voor het genoemde doel geld te verdienen, wij kunnen zelf geven en wij kunnen helpen om de inzamelingen zo goed mogelijk te doen slagen. Zo snel mogelijk de circulaires, welke door genoemde vereniging voor de inzameling ten bate van het Roode Kruis worden uitgegeven, een zo gróót mogelijke verspreiding geven, dat wordt van ons gevraagd en daarbij kunnen wij zeker helpen! Laten wij omgaand aan het Nationaal Hoofdkwartier om toezending van een aantal circulaires (de hoeveelheid welke men verwerken kan daarbij vermelden) verzoeken en deze op doelmatige wijze onder het publiek verspreiden. Laten wij onze padvinders vragen een enkele dag van de Kerstvacantie te offeren ter wille van onze broeders padvinders in Finland!

Sp.

DISCIPLINE

Het doel van onze beweging is, de jongens op te voeden tot goede staatsburgers. Een van de dingen, die ze daarvoor moeten leren, is discipline. Dat wordt ook uitgedrukt in onze wet in art. 7: Een Padvinder weet orders te gehoorzamen zonder tegenspreken. We moeten hier het woord orders niet te nauw opvatten; dat zijn niet alleen gegeven, uitgesproken bevelen, door leiders, ouders, overheid, enz., maar ook de onuitgesproken orders, die we allen voelen als onze plicht, ook die orders, die ons geweten ons geeft.

Het is zaak, dat wij trachten de jongens te wennen aan gehoorzaamheid, en niet omdat ze anders straf krijgen of omdat ze beloond worden, neen, maar eenvoudig omdat het moet. Ik wil hiermee niet zeggen, dat straf en beloning niet gebruikt mogen worden, het is wel eens nodig om ze gehoorzaamheid te leren met behulp van straf en beloning, maar we moeten er toch tegen waken, dat de jongens alleen gehoorzamen van wege de straf of de beloning. In elk geval zou ik vooral met straf zeer spaarzaam willen zijn en moet straf ook logisch zijn; onjuist lijkt het me om een jongen, die geen platte knoop kan leggen, strafregels of strafsommen te laten maken.

Ook beloning is iets, waarmee we zuinig moeten zijn; het is eigenlijk niet nodig, dat iemand, die zijn plicht doet, een beloning krijgt, maar het doen van zijn plicht is nu eenmaal moeilijk, en daarom kan het, vooral bij jonge mensen wel eens nut hebben, om iemand, die goed zijn plicht gedaan heeft, te helpen daarmee voort te gaan door hem een kleine beloning te geven. Maar waakt ertegen, dat hij het daarom doet! Zo'n beloning zou ik ook vooral maar bij hoge uitzondering laten bestaan uit

een pluim in het openbaar, veel liever zou ik dan nog den jongen eens ongemerkt apart nemen, en hem in vertrouwen mededelen, dat we het zo fijn vinden, dat hij het zo goed gedaan heeft. We kunnen de discipline verdelen in 2 soorten, die echter niet geheel te scheiden zijn: a. *discipline naar buiten*, en b. *discipline naar binnen*. De Discipline naar buiten is niet iets specifiek van de padvinderij, misschien zouden we zelfs kunnen zeggen, dat we die wel eens een beetje verwaarloosd hebben; zij is nodig in elke organisatie; in leger, vloot, school, fabriek, enz. is zij het middel om het doel te bereiken; bij ons hebben we die nodig, om de indruk naar buiten, voor propaganda dus, maar ook om de grote invloed die deze discipline heeft op de discipline naar binnen, om de zelfbeheersing, die ze de jongens leert. Ze bestaat uit correct optreden, punctualiteit, netheid in uniformen, zo nodig een stramme houding, correcte bewegingen in de mars en elders. Gelegenheid om ze te leren is er genoeg; de formaties, stipt uitgevoerd; de exercities met de stok, zoals ze in „Verkennen voor Jongens” beschreven zijn; de stormloop bij de verkenners van VT's; de horderoep bij de welpen. Welpenleiders, let erop, dat, wanneer de jongens hun plaats in de kring hebben ingenomen, dat ze dan stil staan, niet staan te draaien en praten, maar opletten of Akela het sein geeft voor het begin van de Horderoep. Commando's zijn geen vereiste om een goede uitvoering te krijgen maar daarom niet uitgesloten; het werken op tekens vereist meer oplettendheid, is moeilijker, maar niet minder nuttig. Een moeilijkheid is, dat bij de verkenners de eenheid, waarmee we werken, is de patrouille; daar-

door komt het verplaatsen in groter verband wel in het gedrang; we leren het de jongens eigenlijk een beetje te weinig. De Discipline naar binnen is het eigenlijke doel van de beweging. Een tijdje geleden heeft in het I.L.B., overgenomen uit „Weest Paraat”, een artikeltje gestaan, waarin er op gewezen werd, dat er een principieel verschil is tussen de discipline bij ons en bij het leger en andere organisaties; dáár is de discipline *middel*, bij ons *doel*. Het is het leren met opgewektheid te doen wat het geweten als plicht voorschrijft, onafhankelijk wat de gevolgen zijn. In het onderdeel Voortrekkers wordt het eigenlijke doel van het spel van verkennen het meest bewust aan den speler voorgedragen en uit de Vigilie van den voortrekker blijkt duidelijk, dat de discipline naar binnen het doel van de beweging is.

Het spreekt van zelf, dat de twee soorten discipline, die ik besprak, niet te scheiden zijn, de ene zonder de ander is niet bestaanbaar niet alleen, maar de ene soort heeft een gunstige uitwerking op de andere. Ik merkte zoeven al op, dat discipline naar buiten meehelpt om de discipline naar binnen gemakkelijker te leren, maar omgekeerd, wanneer er een goede discipline naar binnen is, dan is het aanleren van discipline naar buiten erg gemakkelijk. Een bewijs daarvoor is wel, dat er op de Jamboree één roep was, dat ons contingent zo netjes marcheerde, en dat terwijl wij toch weinig in groot verband oefenen, en terwijl er in dat contingent toch jongens waren van allerlei verschillende troepen, met een verschillend mars-tempo, verschillende commando's en verschillende paslengte. In een maand tijd, aan boord, hadden ze keurig geleerd, ook naar buiten een eenheid te vormen, en dat schrijf ik toe, behalve aan de capaciteiten van de leiders van het Jamboree-contingent en de wil van de jongens om het goed te doen, aan de discipline naar binnen,

die de jongens zich zelf opgelegd hadden en die ze in de troepen reeds geleerd hadden. En dit laatste is juist noodzakelijk voor een goede discipline naar binnen. De jongen wordt uit eigen wil padvinder, hij wil zich dus gaarne onderwerpen aan de discipline, die daar heerst; wij moeten hem daarbij helpen, omdat het moeilijk is. Dwang om padvinder te worden van de kant van de ouders of van wie ook, is in strijd met de beginselen van de padvindersbeweging. Een aanmoediging kan natuurlijk wel eens nuttig zijn, maar geen dwang. Er is een organisatie, die wilde voorschrijven, dat op haar scholen padvinderij als verplicht vak voor alle leerlingen zou worden ingevoerd. Dat zou in strijd zijn met onze beginselen; ik geloof niet dat we dergelijke groepen bij onze organisatie zouden kunnen laten aansluiten. Zonder discipline is het werken in een groep onmogelijk. Stel je voor, dat in een troep door straffen de orde moet worden gehandhaafd en de leider moet opletten, dat geen van de jongens buiten zijn boekje gaat; de leider is dan niet alleen te veel afgeleid, maar zulk een sfeer maakt het onmogelijk de opgewekte kameraad te zijn, die zich zelf geeft. De discipline naar binnen vraagt een overgave, die voortvloeit uit enthousiasme voor het Spel. En hier zien we meteen een middel om de discipline te bevorderen: zorg dat de jongens het spel met enthousiasme spelen, zorg dus voor oefeningen, die de jongens meeslepen, waarbij ze als van zelf sprekend de discipline in acht nemen, op die manier wennen ze aan discipline, het wordt hun een 2e natuur.

Een ander punt, om de discipline in de groep te bevorderen is, zoals bij al ons werk, ons persoonlijk voorbeeld! Laten we ons eens afvragen, of wij zelf wel altijd punctueel zijn enz.

Is onze uniform correct?

Zijn we steeds op tijd?

Volgen we precies de spelregels?

Want het gaat er om of wij zelf wel de goede disciplinaire geest hebben. Denkt niet, dat de jongens het niet merken, ze voelen het aan en onbewust gaan onze gevoelens op hen over. En het zit hem natuurlijk niet alleen in het op tijd zijn, correct gekleed enz., neen in de hele opvatting. We moeten eenvoudig het spel spelen, zoals de regels zijn. Vinden we b.v. ergens iets, waarvan we denken, dat het beter anders zou kunnen zijn, dan kunnen we natuurlijk een voorstel doen om het te wijzigen, maar zolang het niet gewijzigd is, volgen we de gegeven regel, de gegeven order, zonder meer. Deze geest moet ons leiders in de eerste plaats bezielen, het is anders onmogelijk om die geest op onze padvinders over te brengen. Om met goed succes de jongens discipline te leren, naar buiten of naar binnen, moeten we beginnen met zelf disciplinair te zijn.

Nog een belangrijk middel om de discipline te bevorderen is m.i. vertrouwen stellen in den jongen. Rekent erop, dat iedere padvinder zijn plicht doet; doet het voorkomen, alsof het vanzelf sprekend is, dat de jongen doet wat hoort; een jongen die weet, dat men erop vertrouwt, dat hij doen zal wat moet, zal dat veel eerder doen, dan wanneer hij weet, dat men hem toch niet of maar half vertrouwt. Laat het op die manier een van zelf sprekend iets worden, dat een padvinder doet, wat hij doen moet, dat een andere mogelijkheid eenvoudig niet verondersteld wordt, dat het mos, adat is. Het is bekend dat de jongens,

en de volwassenen ook, erg gevoelig zijn voor wat men nu eenmaal niet doet, of wel doet. Onze padvinderswet is ook in die geest opgezet. Daarin staat niet een P.V. mag dit of dat niet doen, of moet dit of dat doen, neen, daarin staat een P.V. is eerlijk, is betrouwbaar, is een dierenvriend, enz. Dat is nu eenmaal zo en men praat er verder niet over, maar doet het. Laat het een traditie in de groep worden, dat de padvinders doen wat gedaan moet worden. Voert het peil in Uw groep geleidelijk op, volgt indien enigszins mogelijk de cursussen, waar ge zelf ondervindt wat het is aan die discipline onderworpen te zijn, legt de jongens verantwoordelijkheid op, gaat eens bij andere groepen kijken (vreemde ogen zien scherper), zorgt voor goede programma's, die goed voorbereid zijn, denkt erom, dat bij de verkenners, de patrouille de eenheid is, en laat de patrouille-leider zijn programma opmaken, laat de troepraad de gang van de programma's vaststellen, zij het dan ook onder Uw toezicht en leiding. Weest streng tegenover de jongens, maar ook tegenover U zelf en durft eventuele fouten van Uzelf te erkennen. Zorgt dat fair gespeeld wordt, zeurt niet, moraliseert niet, en ik vertrouw dat we dan de voldoening zullen smaken werkelijk iets bereikt te hebben tot het vormen van goede staatsburgers, en tot het geluk van de ons toevertrouwde jeugd.

R. POLIS.

(Lezing Leidersbijeenkomst
te Lembang N.O.I.).

V O L M A C H T E N

VOLMACHTEN COMMISSARISSSEN.

UITGEREIKT:

Wnd. Hoofdcommissaris: A. H. van Leeuwen;
H.K.C. voor Fabrieksgroepen: C. Beets.

District Amersfoort: Wnd. D.C.: A. J. Stenvert.

District Rotterdam: A.D.C.: E. E. Lankenau.

VERVALLEN:

District Utrecht: A.D.C. voor Verkenners: A. M. Kaajan.

AFKORTINGEN:

W.: Welpenleid(st)er; A.W.: Assistent Welpenleid(st)er; V.: Verkennersleider; A.V.: Assistent Verkennersleider; V.T.L.: Voortrekkersleider; A.V.T.L.: Assistent Voortrekkersleider; G.: Groepsleider.

VOLMACHTEN TOEGEKEND:

Amersfoort: A.W.: Mej. J. Feeterse, gr. 1; A.W.:

Mej. J. G. Boode, gr. 3; A.W.: Mej. M. H. van Rooijen, gr. 3.

Amsterdam: W.: Mej. N. Pranger, gr. 6 N.C.V.P.; A.V.: G. W. Haverman, gr. 8; A.V.: J. Teunissen, gr. 8; W.: Mej. C. J. W. Schäfer, gr. 26; A.V.: J. van de Bunt, gr. 27; A.V.: H. Wilhelm, gr. 28; A.W.: G. Keijzer, gr. 30; G. en V.T.L.: J. Claassen, gr. 32; W.: Mej. J. P. Kröber, gr. 32; V.: M. Munier, gr. 32.

Groot Arnhem: W.: Mej. P. B. M. Nijenhuis, gr. 2; V.: J. M. C. van der Bijl, gr. 7.

Beneden Maas: A.V.: Ph. van Rijswijk, gr. 3 N.C.V.P.

Bilthoven: W.: Mej. F. E. Blik, gr. 2 N.C.V.P.

Bussum: A.V.: G. H. E. Cuypers, gr. 11; A.V.: J. L. W. Seyffardt, gr. 12.

Delft: V.: D. J. S. Baarts, gr. 2; A.V.: A. C. van de Gaag, gr. 2.

Deventer: A.W.: Mej. A. Haverkamp, gr. 1.

Dordrecht: A.V.: J. Oosterling, gr. 3.

Driebergen-Rijsenburg: V.: N. C. Schouten, gr. 1.

Eindhoven: A.V.T.L.: W. A. J. Gielens, gr. 1.

Geldersche Achterhoek: A.W.: D. te Brummelstroete, gr. 4.

's-Gravenhage: G. en V.: J. F. G. Gallast, gr. 1; A.V.: W. van Slobbe, gr. 1; V.T.L.: Dr. M. Duyster, gr. 3; V.T.L.: H. C. Hasenack, gr. 8 N.C.V.P.; A.V.: G. C. J. Böger, gr. 12; A.V.: R. Verbeek, gr. 12; A.W.: J. Berserik, gr. 15; A.V.T.L.: J. P. Dudink, gr. 15; A.V.: W. Hijmans, gr. 17; V.: M. Leeftang, gr. 21; A.W.: Mej. Th. S. M. Eland, gr. 27; A.W.: J. F. A. de Roode, gr. 32; A.W.: Mej. W. E. H. de Vries, gr. 42; A. v. d. Putten, gr. 45; G.: M. M. de Groot, gr. 45.

Haarlem: W.: N. A. Laurey, gr. 2; V.T.L.: P. Klant, gr. 2; V.: H. A. Hutte, gr. 2; A.W.: Mej. W. Graal, gr. 6 N.C.V.P.; V.: R. van Wetter, gr. 7 N.C.V.P.; A.W.: T. Lohmann, gr. 12; G. en V.: D. Molenaar, gr. 9; V.: J. Lohmann, gr. 12; G. en V.: G. M. Graafstal, gr. 15.

Hilversum: V.: M. van Buren, gr. 3 N.C.V.P.; A.V.T.L.: J. Hahndiek, gr. 3 N.C.V.P.; A.V.: J. Kooger, gr. 3 N.C.V.P.; A.W.: Mej. A. van Schaik, gr. 5.

Katwijk aan Zee: A.W.: Mej. F. de Jong, gr. 1 N.C.V.P.; A.W.: Mej. C. van der Rhee, gr. 1 N.C.V.P.

Leiden: A.V.: G. G. Brinks, gr. 4.

Nunspeet: A.W.: L. den Besten, gr. 1; A.W.: Mej. W. Riesebos, gr. 1.

Rotterdam: A.V.: D. Zellenrath, gr. 19 N.C.V.P.; A.W.: Mej. J. van Houdt, gr. 20; V.: W. Eduard, gr. 26; A.W.: Mej. M. Bettink, gr. 33; W.: Mej. L. S. Holstein, gr. 36; A.V.: P. Wijnouw, gr. 36; W.: Mej. S. M. J. F. van Born, gr. 41.

Schiedam: A.V.: C. Rosman, gr. 2.

Utrecht: A.W.: Mej. E. M. Terhorst, gr. 3 N.C.V.P.; V.: D. J. Vinkenborg, gr. 3 N.C.V.P.; V.: H. M. Rozendaal, gr. 6; G.: H. A. Koenen, gr. 6; A.V.: D. H. van Tellingen, gr. 12 N.C.V.P.; A.W.: H. J. Augustijn, gr. 12 N.C.V.P.

Zaandam: A.W.: Mej. G. Moraal, gr. 4 N.C.V.P.

Zwolle: A.V.: K. Hofman, gr. 1; V.: D. A. Coenradi, gr. 2.

VERVALLEN VOLMACHTEN:

Amsterdam: A.W.: Mej. J. Lambrechtsen, gr. 1; A.V.: Ch. Vermeulen Windsant, gr. 4; A.W.: Mej. N. Pranger, gr. 6 N.C.V.P.; A.W.: Mej. J. A. Wilkens, gr. 8; V.: P. Tijmons, gr. 11 N.C.V.P.; A.V.: J. Laan, gr. 11 N.C.V.P.; A.W.:

Mej. M. W. F. Tollenaar, gr. 13 N.C.V.P.; A.W.: Mej. S. Marreveld, gr. 13 N.C.V.P.; A.W.: Mej. B. Bos, gr. 13 N.C.V.P.; W.: Mej. C. J. C. Morrien, gr. 24 N.C.V.P.

Apeldoorn: A.V.: N. W. Melissen, gr. 2 N.C.V.P.

Groot Arnhem: A.W.: Mej. A. Abma, gr. 10.

Bilthoven: A.W.: Mej. F. E. Blik, gr. 2 N.C.V.P.

Delft: A.W.: Mej. M. A. Th. Post, gr. 1; A.W.: P. Bakker, gr. 1; G.: Th. H. C. van Velzen, gr. 3.

Dordrecht: A.V.: L. W. Guldemon, gr. 1.

Ede: G. en V.: A. A. P. Smit, gr. 1.

Eindhoven: A.W.: Mej. E. J. Riphagen, gr. 1; A.W.: W. A. J. Gielens, gr. 1; A.V.: H. Dekkers, gr. 1; A.W.: Mej. J. L. Agterberg, gr. 4 N.C.V.P.; A.V.: W. F. A. A. Tops, gr. 5; A.W.: Mej. J. H. Grimijzer, gr. 5; A.W.: Mej. M. A. Looy, gr. 5.

Geldersche Achterhoek: A.W.: Mej. D. Kruisselbrink, gr. 4.

Gorinchem: A.W.: Mej. S. Punt, gr. 2.

Gouda: V.T.L.: P. van Sprong, gr. 2 N.C.V.P.

's-Gravenhage: G. en V.: C. P. D. Verhaar, gr. 1; A.V.: J. P. G. Gallast, gr. 1; W.: Mej. H. M. van Beveren, gr. 3; V.T.L.: Ch. A. Volmer, gr. 3; A.V.: C. G. van Schaik Jr., gr. 4 N.C.V.P.; V.T.L.: H. C. Haesenack, gr. 10 N.C.V.P.; A.V.T.L.: J. J. Buitendijk, gr. 10 N.C.V.P.; A.V.: J. J. Blok, gr. 12; A.W.: Mej. M. Zwaan, gr. 12; W.: Mevr. M. Scheurer-Maitland, gr. 13; A.W.: Mej. L. Scheurer, gr. 13; A.W.: Mej. M. E. R. H. Scheurer, gr. 13; A.W.: Mej. C. E. A. Hagenouw, gr. 18; A.W.: Mej. C. G. Kranenburg, gr. 18; A.W.: D. Storm, gr. 26; A.W.: Mej. G. A. de Geus, gr. 29; W.: Mej. H. J. de Geus, gr. 29; A.V.: C. J. A. Hofman, gr. 34; A.W.: Mej. A. C. v. d. Pol, gr. 38; A.W.: Mej. E. de Böck, gr. 38; W.: Mej. A. W. van Veen, gr. 44; A.W.: Mej. C. P. Le Poole, gr. 44; A.W.: Mej. I. T. W. Ooms, gr. 44; G. en V.: J. G. van Ewijk, gr. 45; A.W.: A. v. d. Putten, gr. 45.

Haarlem: A.V.: H. A. Hutte, gr. 2; V.T.L.: M. C. de Jong, gr. 2; V.: P. Klant, gr. 2; A.W.: Mej. C. Verburgt, gr. 2; A.W.: Mej. E. M. Pouwer, gr. 5 N.C.V.P.; W.: Mej. T. Slot, gr. 5 N.C.V.P.; A.V.: E. E. Willers, gr. 6 N.C.V.P.; A.W.: D. Antonisse, gr. 7 N.C.V.P.; G. en V.: P. Klant, gr. 9; A.W.: N. A. Laurey, gr. 11; W.: G. A. Straatman, gr. 11; A.V.: J. Lohmann, gr. 12; A.W.: Mej. B. Hoppenbrouwer, gr. 13 N.C.V.P.

Hilversum: A.V.: E. Millenaar, gr. 9 N.C.V.P.

Leeuwarden: W.: Mevr. Th. de Vries-van der Wal, gr. 2; V.: H. de Vries-Dulfer, gr. 2.

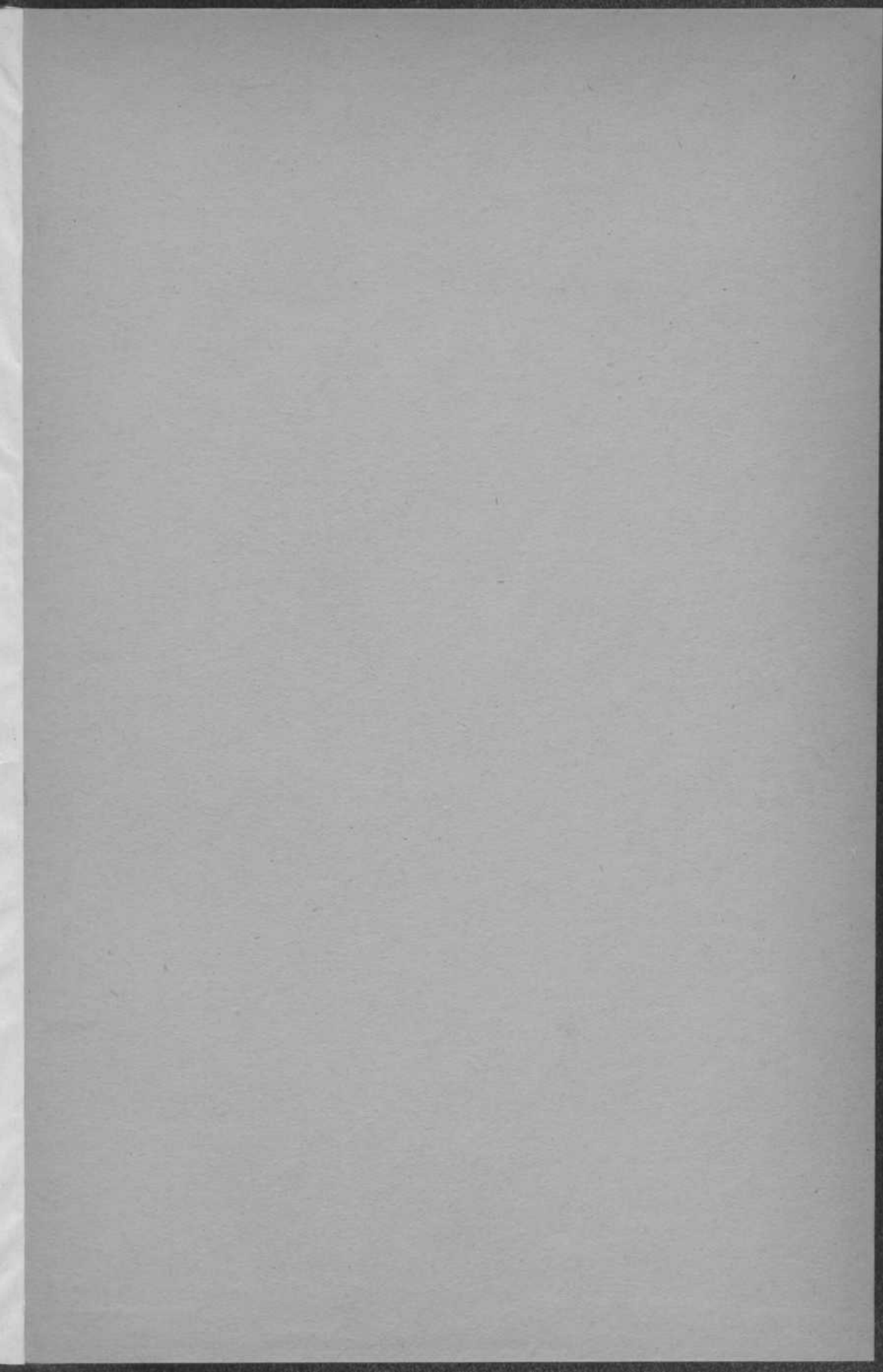
Leiden: V.: J. A. Boender, gr. 4.

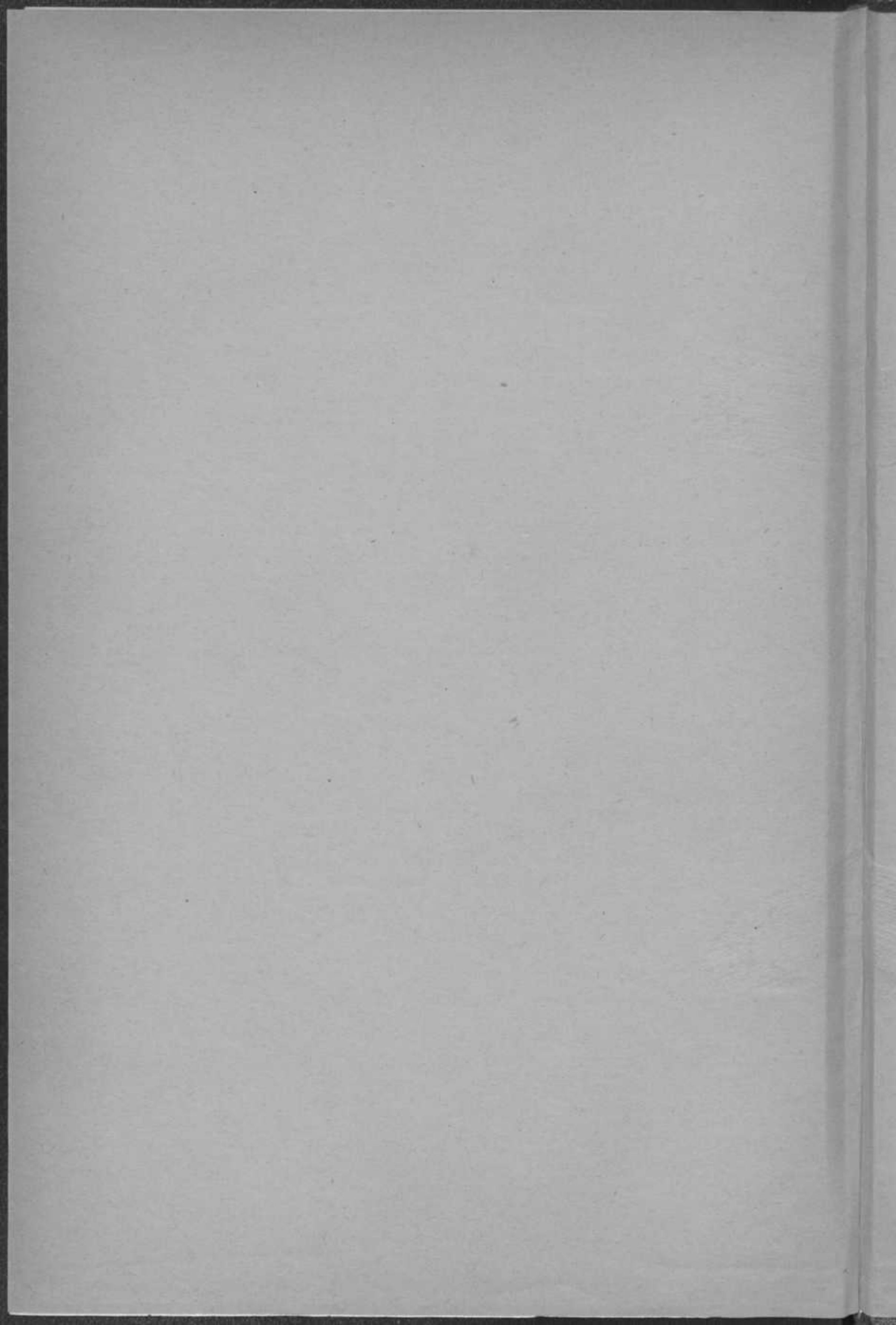
Nijmegen: W.: Mej. P. Nijenhuis, gr. 1; A.V.: A. A. Becker, gr. 1; A.V.: P. Oosterlee, gr. 2 N.C.V.P.

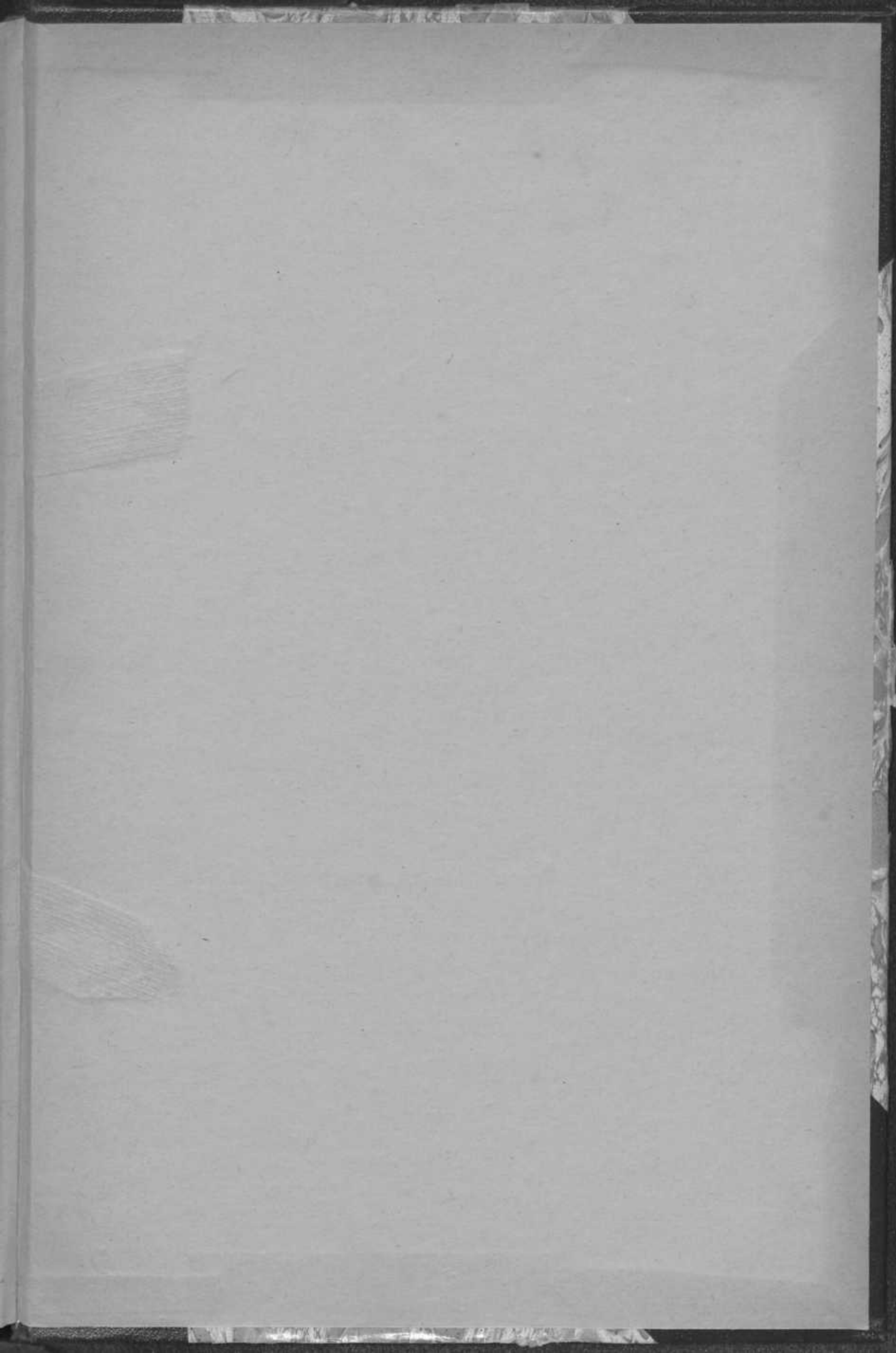
Rotterdam: A.V.: A. D. C. Hodde, gr. 17 N.C.V.P.; A.V.: D. Zellenrath, gr. 19 N.C.V.P.; A.V.: J. J. H. Greep, gr. 19 N.C.V.P.; A.W.: Mej. J. Kruidenier, gr. 19 N.C.V.P.; V.: W. van Eijnsbergen, gr. 19 N.C.V.P.; G. en V.T.L.: A. van Eijnsbergen, gr. 19 N.C.V.P.; W.: Mevrouw N. de Nie-Peul, gr. 21 N.C.V.P.; V.: W. L. v. d. Schee, gr. 26; W.: W. Feddes, gr. 29; A.V.: S. J. Schraa, gr. 33.

Utrecht: A.W.: Mej. D. Wellema, gr. 3 N.C.V.P.; G. en V.: G. Reddingius, gr. 6; G. en V.: M. J. A. Engel, gr. 8 N.C.V.P.; G. en V.T.L.: A. M. Kaajan, gr. 9 N.C.V.P.; A.V.: J. H. van Beusekom, gr. 13 N.C.V.P.

Zwolle: A.W.: Jkvr. A. G. J. Greven, gr. 5 N.C.V.P.

TE 21400

KB